

Pop Rock

nr.46 6 dec 1991 12 pg.

& Sport

PENTRU
PRIMA
DATĂ O
PAGINĂ DE
Jazz

★ program radio delta
★ jeff harrison la bucuresti
★ cronici ale filmelor
românesti dorobantu ★ gabriel
europe 1991

*de toate***DE TOATE***de toate**DE TOATE*

• Mai intii să-i mulțumim lui **Minel Stoica** pentru grupajul **FREDDY MERCURY** oferit simbătă noaptea. Scurt dar bine selecționat, cu un comentariu decent din off, aș cum îi săde bine unui redactor cu tact. Ne-a bucurat și „Video-Magazinul” lui **Doru Dumitrescu**, cu multe lucruri bune chiar și într-o zi festivă (instituția suferă în continuare de festivism). Program dens, clipuri multe, un interviu din care n-am prea înțeles nimic cu **Gheorghe Gheorghiu**, premieră cu **Michael Jackson** și noua sa realizare, pe care am difuzat-o la **V.N.D.** ca „power-play” al noptii „sport la nivel maxim cu tenismenii francezi conduși de pe marginile de actuație cintăret **Yannick Noah**, cîștigind Cupa Davis, s. a. Adică a fost o săptămână plăcută. Despre filmul penibil oferit seara n-ar rost să amintim. Poate **Gălbioru** să fi notat minusuri. Aici e zona laudelor. • Album editat de **Electrecord** pe care n-ar trebui să-l scapă nimeni: „Remember Phoenix” care conține piese rare ca „Vremuri”, „Mama, Mama”, „Canarul” sau „Nebunul cu ochi inchisi” cu multe compozitii semnate de **Florin Bordeianu** alături de **Nicu Covaci**. Cu excepția copertei, un adevărat cadou de sărbători! • **The Black Crowes** anunță plecarea chitaristului **Jeff Cenese**. Conform declaratiei solistului vocal **Chris Robinson** despărțirea n-a fost violentă iar înlocuitorul să-si găsit în persoana lui **Mark Ford** (ex **Burning Tree**). • **Spinal**

**INSIGNE
CU VEDETE**

Mihailov Cristian (str. Pădășelui nr. 12, ap. 7, Timișoara, tel. 961/25107) confectionează insigne cu actori, cintăreți, sportivi. Este interesat de spații specifice pentru desfășarea acestora: discotecă, consignații etc.

Tap își caută baterist, iar printre candidați se află și celebrul **Mick Fleetwood**. În urma unui anunț din „Billboard” s-au prezenta la concurs peste 5 000 de candidați. Cei trei membri ai grupului, **David St. Hubbins**, **Nigel Tufnel** și **Derek Smalls** nu s-au decis încă. Protecție imediată ale acestei reveniri: un show pentru Amnesty International la televiziunea britanică. • **Neil Young** s-a pus pe treabă în studio în timp ce dublul album live, „Weld” urcă în topul britanic. Noua producție va purta titlul „Harvest Moon”, o continuare a discului din 1972, „Harvest”. Trupa de atunci, **The Stray Gators** cu basistul **Tim Drummond** și chitaristul **Ben Keith** va fi din nou alături de **Young**. „Va fi un disc liniștit și foarte bun sper.” • Primul single de pe albumul „Mistaken Identity” al **Donnie Summer**, „Work That Magic” a și pătruns pe piața internă, simultan cu apariția în Anglia. Sistem tari, nu? • Note și cronică drastice în „New Musical Express” pentru **Sting** și **Genesis** și ultimele lor albume. Nota unu au primit „Acoustic Live In Newcastle” și respectiv „We Can't Dance”. Nu ne putem pronunța pînă nu le ascultăm, dar cred că e necesar. **Ice Cube** cu „Death Certificate” au primit cea mai mare notă a săptămânii trecute. • **Paul McCartney** relatează că o serie de puști îl căută pentru a-i spune că el este părintele muzicii „Acid House” prin lansarea lui **Sgt. Pepper**. Paul explică: „Nu sună ea Acid-House ci este chiar punctul de plecare al celor de aici”. Cine ar fi zis? • Compozitorii americanii clasifică în funcție de vinzări. Pe primul loc apare **Diane Warren** cu 10 hituri printre care „Chasin' The Wind” — Chicago, „What Are You Doing With A Fool Like Me” — Joe Cocker, „When I'm Back On My Feet Again” — Michael Bolton. Pe locul doi **Kenneth Babyface Edmonds** cu 10 hituri (primul la R & B) dintre

care au circulat la noi „Can't Stop” — After 7, „I'm Your Baby Tonight” — Whitney Houston, „My, My” — Johnny Gill. Cu 7 hituri **Prince** pe locul trei, dar cu piese absolut sigure la noi, cum ar fi fost și mai mult „Nothing Compares 2U” sau „Pray”. Lista compozitorilor

continuă cu **Antonio L. A. Reid** (9 hituri), **Terry Lewis & Jimmy Jam Harris** (9 hituri), **Phil Collins** (5), **Jon Bon Jovi** (3), **Warren Allen Brooks** (2). • N.M.E. din 30 noiembrie despre moartea lui **Freddy Mercury** (deci după noi!). După doi ani de luptă împotriva virusului, după specu-

EUROPE

Debutând în 1983 cu discul **EUROPE**, urmat în 1984 de **WINGS OF TOMORROW**, grupul Europe nu părea nici pe departe în stare de performanță care în 1986 i-a propulsat spre locul 1 în majoritatea topurilor de renume din lume, realizat prin LP-ul **THE FINAL COUNTDOWN**.

După euforia succesului a apărut firesc întrebarea: Vor fi oare în stare să continue în același ritm? Pentru a folosi un fost slogan la modă, ba să vedem ce au mai făcut cei de la **EUROPE** în ultimii cinci ani?

După turneele de promovare a discului și după consumarea (încă nu totală) a succesorului acestuia, în 1988 formația a lansat încă un disc intitulat **OUT OF THIS WORLD**. Aceasta nu a atins nici pe departe succesul precedentului și în cluda eforturilor făcute de suporterii lor din presă și MTV, criticii au definit muzica grupului **EUROPE** ca fiind „fără suflet” și „fără inimă”.

De parte de a-i descuraja, aceste critici l-au determinat să-si dea silență pentru a face din următorul lor disc un „magnum opus”. În decembrie 1990, aproape de terminarea înregistrărilor pentru acest album, **Joey Tempest**, **Mic Michaeli**, **Jan Haughland**, **Kee Marcelo** și **John Leven** se alătuu la San Francisco pregătindu-se pentru un turneu decisiv prin America. Înăuntrul fragment dintr-un interviu acordat atunci revistei „Hit Parade”:

Rep.: Cu acest album s-ar putea spune că **EUROPE** a pornit în altă direcție?

J.T.: Avem o multime de idei. Cred că trebuie să continuăm să lucrăm cîntecile și la sfîrșit vom vedea în ce direcție ne îndreptăm.

In ultimul timp am trăit „între două valize”, de aceea discul va suna destul de „nomad”. O parte din piese sunt destul de heavy, dar melodile **EUROPE** nu lipsesc.

Rep.: V-ati schimbat mult în ultimii cinci ani?

J.T.: Da. Trupele celelalte fac turnee de un an, un an și jumătate, maxim, dar noi suntem plecați de acasă de trei ani. Astă te schimbă mult. E inevitabil.

Inregistrările pentru disc au fost încheiate în pragul anului 1991 iar lansarea sa a fost anunțată pentru septembrie 1991.

Producătorul albumului „**Prisoners In Paradise**” este **Beau Hill**, despre care **Joey Tempest** spunea cu ocazia unui interviu acordat revistei „Hard Force” în august 1991:

„Este un tip fermecător și trebuie să spun că este un producător excelent. Stăpînește perfect sound-ul anilor '90. Este și un foarte bun prieten, foarte deschis, care a ținut cont de toate sugesturile noastre.

Unul dintr-o principale motive pentru care l-am ales este că ține la **EUROPE**; a venit de multe ori să ne vadă cîntind. Într-o zi a venit la noi la repetiții să ne spună că vrea să fie producătorul nostru: „Dacă nu găsiți un alt producător, eu vă aștepț”. Noi am apreciat acest gest; făcea dovedă de o mare modestie.

Toute ideile care au născut acest album aparțin la '6 indi-

vizi: nouă 5 și lui Beau, ai 6-lea.

Total s-a petrecut foarte repede și în curind ne-am trezit cu 30 de piese din care le-am triat pe cele mai bune, care se află pe disc.

După apariția discului, cronicile nu au întîrziat să apară. O voi citi în continuare pe cea din revista „Hard Force”: „**EUROPE** nu-a incetat nici o clipă să-si dorească sa demonstreze că sunt un adevarat grup rock.

Producția semnată de **Beau Hill** capătă chiar prin acest fapt o dovedă de solidaritate.

Dar chiar dacă chitarile sunt mult mai prezente decât de obicei, cîntecile sunt din cele preferate de posturile de radio FM (așa numitul rock FM de factură comercială — n.t.) „**Prisoners In Paradise**” pare apt pentru a face să fremătească inimile tinerilor dominoare care și vor da ochii peste cap la primele vocalize ale frumosului **Joey Tempest**.

Pe disc regăsim, în mare, aceleași calități și defecte ca și înainte, în plus, cu un mic efort, în direcția agresivității, putin exacerbat în raport cu ultimele producții.

Problema este că cei de la **EUROPE** nu pot fi transanță cu acest gen de „rock de lux” care le-a adus mari succesuri pe plan comercial dar care îi îndepărtează tot mai mult de inima rock-erilor. Poate că acesta este riscul de a fi prizonier în Paradis...

„Stiu că acesta este un moment foarte important pentru noi” declara de curînd **Joey Tempest**. „N-am mai scos un disc de doi ani și piața rock este în continuă schimbare! Dar avem foarte mare incredere în „**Prisoners In Paradise**”. Este un album heavy, cu mult sound de chitară și credem că este cel mai bun de pînă acum. De aceea suntem foarte mindri de el. Am mai avut și alte discuri de succes, dar nu stiu dacă vreunul dintre ele a fost atât de satisfăcător ca acesta.”

Desi părările sunt divergente în ceea ce privește calitatea artistică a discului, dacă acesta va avea succes sau nu, astă numai publicul o va hotărî.

Traducere și adaptare ANCA LUPES

**Radio
„DELTA”**

selecționi
din program

LUNI

0,00—4,00 — Cum vă place (O. Leu, R. Dumitrescu, I. Dumitrescu).

4,00—8,00 — Program RFI (Satelit)

8,00—12,00 — Expo

9,00 — Jurnal

9,30 — Două vorbe de la Hipocrate (V. Minculescu) — informații muzicale

12,00—17,00 — Program RFI

19,05 — Rock Hai-Hui (B. Hora)

19,25 — Povestea serii (O. Giură)

19,30 — Rock Hai-Hui

20,00—8,00 — Program RFI

MARTI

8,25 — Cinema (M. Panait)

10,20 — Vedete și iubiri celebre (M. Iancu)

11,05 — Poetii armoniei (M. Dinu) — emisiune de muzică clasică

18,10 — Delta Top (R. Mihail, A. Dimitriu)

19,25 — Povestea serii (O. Giură)

19,40 — Vedete și iubiri celebre (M. Iancu)

20,00—8,00 — Program RFI

MIERCIURI

8,25 — Periplu prin edituri (M. Grigorescu) — emisiune culturală

9,25 — Musica pe căciula (M. Dedeoglu)

11,10 — Noutăți franceze — Europodium (M. Panait și C. Ion)

12,00—17,00 — Program RFI

18,00—19,00 — Hit Parade / Top francez (M. Jonas, C. Ion, M. Comănicu, M. Panait)

19,00 — Articolul zilei

19,25 — Povestea serii (O. Giură)

19,40 — Cronică teatrală (M. Dedeoglu)

20,00—8,00 — Program RFI

JOI

8,25 — Opera și opereta (M. Panait)

11,00 — Muzica secolului XX (M. Dinu, R. Dumitrescu)

17,05 — Operă și opereta (M. Panait)

18,15 — O rețetă de zile mari (A. Dimitriu) — emisiune culinară

18,30 — Puterea muzicii (A. Pițigoi) — emisiune de muzică rock românească

19,25 — Povestea serii (O. Giură)

19,30 — Poșta redactiei (A. Dimitriu)

0,00—4,00 — Program de noapte (B. Kohlenberg, S. Jacob)

4,00—8,00 — Program RFI

VINERI

11,00 — Instantaneu discografic (S. Iacob)

12,00—17,00 — Program RFI

0,00—4,00 — Clubul noctambullilor (A. Pițigoi, A. Dimitriu, C. Ion)

SIMBATA

18,30 — Cer și destin (D. Dăscălescu)

19,10 — Istoria artei (D. Dăscălescu)

0,00—4,00 — Clubul mătanilor hoținari (G. Nicola, I. Stelian, M. Panait)

DUMINICA

17,25 — Submarinul galben — emisiune muzicală (G. Teșiu, A. Constantin)

18,10 — Recuest (B. Horaga, T. Teșiu)

**Săptămînal editat
de Editura
„Presa Națională“**

Tiparul Regia Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi“ București

de toate **DE TOATE** *de toate* **DE TOATE**

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

A anunțat deja că viitorul său album va fi în același timp și ultimul. Totodată, dat fiind interesul pe care l-a trezit acest nou LP, Ozzy nu mai este atât de sigur de retragerea sa... desii un turneu de radio a fost deja prevăzut. Dar să-l lăsăm să se explique singur.

O dimineață însorită la Los Angeles. O masă pe terasa piscinei Sunset Marquis, Ozzy Osbourne își ia micul dejun. Nici vorbă de capete de găină și supă de liliac. Doar ouă și sunca. Cu cafea. Ca o persoană absolut normală.

Doar că el nu prea este un tip normal. Așezat aici, cu părăia pe cap, cu ochelari cu lentile albastre, impodobit cu cercei încrustați cu diamante, cu cruci și brățări, cu părul lung, are aerul unui chinez. Ozzy Osbourne este chiar de parte a unei unei om normale, astăzi este chiar și parerea medicilor.

Dar ce înseamnă un tip normal? „După parere mea, zice Ozzy, normal este tipul care se trezește dimineață, își ia micul dejun și pleacă la slujbă; se întoarce seara acasă, unde cinăză împreună cu soția și copiii, apoi coboară în stradă și merge pînă la barul favorit unde bea un pahar sau două cu prietenii săi. El bine, mie nu mi s-a mai întîplat ceva asemănător de cîțiva ani. Cum am reușit? M-am trezit într-o dimineață, mi-am luat micul dejun, am plecat la muncă și... nu m-am mai întors timp de doi ani. Vi se pare normal?”

Desigur că nu. Dar pentru Ozzy, aceasta este normal. Si a însemnat un album în plus. Exceptind faptul că, repet, acesta nu este doar încă un album. După ce și-a petrecut o mare parte a ultimului an compunând muzica acestui disc și după ce a reușit în sfîrșit să-l înregistreze, el este convins că pentru un om, care a înregistrat mai multe discuri decât O'Connor, acest din urmă album este orice, mai puțin „încă unul în plus”.

„Acesta va fi ultimul meu disc. Ultimul disc Ozzy Osbourne”, subliniază el într-o manieră enigmatică, refuzind să se explice, dar precizind că ar putea să formeze un nou grup. „Un grup ADEVARAT, în care eu nu voi fi decât unul dintre membri și în care răspunderea va cădea în mod egal pe umerii tuturor”.

Să acțest grup nu se va numi BLACK SABBATH?

— Du-te la dracu! exclamă.

Nu trebuie să vorbești despre astă niciodată.

Si totuși, am vorbit.

Dar mai întîi am abordat problema nouului disc. „Sînt, în studiul produceriei, povesteste el între două înghituri. „În sfîrșit, după atîta vreme, am ajuns și în acest punct. Aveam senzația că n-o să se mai întîpte niciodată. Am fost cu producătorii și adesea m-am simțit ca la un examen. Si astă după 22 de ani de carieră”.

Vorbești serios?

— Da. Le-am trimis benzile și el mi-au indicat locul unde trebuie să stau, zice el clătinind din cap. La sfîrșit, le-am spus să se ducă... și am căutat pe cineva în stare să trateze muzica mea așa cum trebuie.

La cine te-ai gîndit la început că ar putea să-ți producă albumul?

— La nimeni în mod special, cu excepția citorva tipi foarte diferiți. Bob Rock (care actualmente lucrează la producerea viitorului METALLICA) m-a cam dus cu vorba o vreme. Nu a spus nici da, nici nu, timp de vreo două luni de zile. Atunci m-am hotărît pentru Thompson și Barbiero, care realizaseră primul album al formației GUNS N'ROSES.

Asta se întimplă la Woodstock în octombrie, anul trecut. Eram

OZZY OSBOURNE

de vorbă cu MICK WALL

exact pe punctul de a-l face o vizită, cînd s-a zvonit că Ozzy a abandonat înregistrările.

Ce se întimplase?

— Ei bine, pur și simplu n-a mers. Nu era vina nimănului, doar că ceva nu funcționa, fără să stim cu exactitate de ce. Te alai în față a două persoane care formau o echipă aparte ce avea rolul de a mixa cîntecelor și care o făcea în felul ei. Nu creșt că ar putea să-ți producă felul tău. Americanii sint aponi ca niște oale.

La întoarcerea la Los Angeles, Ozzy nu mai este atât de sigur de retragerea sa... desii un turneu de radio a fost deja prevăzut. Dar să-l lăsăm să se explique singur.

O dimineață însorită la Los Angeles. O masă pe terasa piscinei Sunset Marquis, Ozzy Osbourne își ia micul dejun. Nici vorbă de capete de găină și supă de liliac. Doar ouă și sunca. Cu cafea. Ca o persoană absolut normală.

Doar că el nu prea este un tip normal. Așezat aici, cu părăia pe cap, cu ochelari cu lentile albastre, impodobit cu cercei încrustați cu diamante, cu cruci și brățări, cu părul lung, are aerul unui chinez. Ozzy Osbourne este chiar de parte a unei unei om normale, astăzi este chiar și parerea medicilor.

Dar ce înseamnă un tip normal? „După parere mea, zice Ozzy, normal este tipul care se trezește dimineață, își ia micul dejun și pleacă la slujbă; se întoarce seara acasă, unde cinăză împreună cu soția și copiii, apoi coboară în stradă și merge pînă la barul favorit unde bea un pahar sau două cu prietenii săi. El bine, mie nu mi s-a mai întîplat ceva asemănător de cîțiva ani. Cum am reușit? M-am trezit într-o dimineață, mi-am luat micul dejun, am plecat la muncă și... nu m-am mai întors timp de doi ani. Vi se pare normal?”

Desigur că nu. Dar pentru Ozzy, aceasta este normal. Si a însemnat un album în plus. Exceptind faptul că, repet, acesta nu este doar încă un album. După ce și-a petrecut o mare parte a ultimului an compunând muzica acestui disc și după ce a reușit în sfîrșit să-l înregistreze, el este convins că pentru un om, care a înregistrat mai multe discuri decât O'Connor, acest din urmă album este orice, mai puțin „încă unul în plus”.

„Acesta va fi ultimul meu disc. Ultimul disc Ozzy Osbourne”, subliniază el într-o manieră enigmatică, refuzind să se explice, dar precizind că ar putea să formeze un nou grup. „Un grup ADEVARAT, în care eu nu voi fi decât unul dintre membri și în care răspunderea va cădea în mod egal pe umerii tuturor”.

Să acțest grup nu se va numi BLACK SABBATH?

— Du-te la dracu! exclamă.

Nu trebuie să vorbești despre astă niciodată.

Si totuși, am vorbit.

Dar mai întîi am abordat problema nouului disc. „Sînt, în studiul produceriei, povesteste el între două înghituri. „În sfîrșit, după atîta vreme, am ajuns și în acest punct. Aveam senzația că n-o să se mai întîpte niciodată. Am fost cu producătorii și adesea m-am simțit ca la un examen. Si astă după 22 de ani de carieră”.

Vorbești serios?

— Da. Le-am trimis benzile și el mi-au indicat locul unde trebuie să stau, zice el clătinind din cap. La sfîrșit, le-am spus să se ducă... și am căutat pe cineva în stare să trateze muzica mea așa cum trebuie.

La cine te-ai gîndit la început că ar putea să-ți producă albumul?

— La nimeni în mod special, cu excepția citorva tipi foarte diferiți. Bob Rock (care actualmente lucrează la producerea viitorului METALLICA) m-a cam dus cu vorba o vreme. Nu a spus nici da, nici nu, timp de vreo două luni de zile. Atunci m-am hotărît pentru Thompson și Barbiero, care realizaseră primul album al formației GUNS N'ROSES.

Asta se întimplă la Woodstock în octombrie, anul trecut. Eram

vingă să cintăm din nou împreună.

Avea vreo sansă?

— Cred că da. Îmi amintesc că i-am spus că dacă as vrea să refac BLACK SABBATH, atunci să apela la persoanele cele mai competente. Iar el mi-a răspuns că „E nemaiînținut! Continuă să te gîndești la asta! Continuă să te gîndești!”.

— În fine, precum cavaleria care vine să salveze trupele în ultimul moment, au apărut Duane Baron și John Purdell, ambii cunoscuți pentru colaborarea lor cu MOTLEY CRUE („Girls, Girls, Girls”), QUIET RIOT („Metal Health”) și POTION („Open Up And Say... Ahh”).

— Sunt buni, zice Ozzy. Sunt tineri și sunt receptivi la sugestiile. Nu era nimic din maniera de producere a unui disc de către Ron Nevin care, atunci cind seoseai în studio, n-apucai să-i spui „salut” și te trimite la plimbare. A fi produs de Ron

și Purdell, totul a mers bine. Nimeni n-a încercat să profite.

Lucrul la nouul album a început cu adevărat acum cinci săptămâni.

— Am înregistrat deja 13 titluri și avem un material foarte variat. Cred că avem printre ele și posibile single-uri de succese.

Serios? I-am aruncat mânușa.

— Cu excepția lui „Paranoid”, tu n-ai fost niciodată recunoscut pentru single-urile tale, nu?

— Ultimul mare succes pe care l-am avut a fost cu Lita Ford („Close My Eyes Forever”), printre primele 10 în S.U.A. în 1989. Aveam acest cîntec în cap de cîteva luni. Dar mă gîndeam că n-o să-l pot înregistra, că vor zice că fac pe mine cu cîntecul asta, sătii tu. Dar m-am hotărît să-l înregistrez cu Lita și a fost totuși un hit important.

N-ar fi trebuit să perseverize pe linia aceasta?

— Nu sătii. Nu mai stau azi să

probabil că acesta a fost motivațional. Geezer este un singuratic. Nu ieșe niciodată. Să într-un apartament său, își trăiește viața să și nu frecventează lume. Cred că nu voia decât să se întoarcă acasă. Desigur, asta este părearea mea.

Un lucru este sigur: că dacă au fost probleme între Ozzy și Geezer, nu s-au referit la muzeică.

Ce-ai simțit cind Geezer s-a asocia din nou cu Iommi și Dio pentru BLACK SABBATH?

— Ce-ai vrut să dovedească cu asta? Se întreabă. Nu mă privește și nici nu-mi pasă, drept să-ți spun. Cind am dat acel concert la Long Beach am cintat cu Bill Ward (bateristul lui BLACK SABBATH). A fost de-a dreptul caraghios. Boul de Bill a cintat cu 1000 de km/h. Nici nu aveam timp să respir. A fost fantastic să cint din nou cu el.

Bill Ward fusese cel mai bun prieten al său în primele zile ale epopeei lui BLACK SABBATH. Azi, Ozzy recunoaște faptul că nutrește încă multă afecțiune pentru vechiul său tovarăș de drum.

— Bill este O.K. Lucrează la un nou album. Primul său disc solo (la care Ozzy a asigurat cîteva fragmente vocale) nu s-a bucurat de un succes internațional, dar el este o realizare în sine. Am plătit și ne-am intors „acasă” la Ozzy — un apartament situat în aceeași clădire în care locuiesc și James Hetfield și Lars Ulrich de la METALLICA, care lucrează și el la viitorul disc — pentru a auda cîteva versiuni demonstrative ale titlurilor de pe disc.

Ozzy m-a făcut să ascult trei bucăți: un fel de piesă hard autobiografică, gen LED ZEPPELIN și intitulată pe THE BEATLES, intitulată „I Don't Want To Change The World (But I Don't Want The World To Change Me)”, pe un text scris împreună cu Lemmy. Pe urmă, o bucătă de aceeași natură, un rock'n'roll schizofrenic, numit „Desire”. În fine, „Mama I'm Coming Home” o frumoasă baladă cu chitară acustică, cea mai emoționantă bucătă cintată de Ozzy de la „Solitude” de pe albumul „Masters of Reality”.

Cind ascuți un album IRON MAIDEN și exact cum va arăta coperta și cum vor suna celelalte cîntece, explică Ozzy. Nu-i vorbesc de rău pe cei de la IRON MAIDEN, este un mare grup. Dar mie îmi place varietatea pe un disc. Multe idei mi-au trecut prin cap în toți acești ani, dar cred că ele nu erau reprezentative pentru mine. De data aceasta mi-am spus: la dracu, acesta este ultimul album al lui Ozzy și voi da tot ceea ce sătii capabil să ofer în acest moment. Dacă nu le place, nu le place, și gata, dar important e să fiu eu mulțumit, înțelegi?

Ultimul album al lui Ozzy. E greu de crezut. Ce ai să fac după aceea?

— Cu siguranță n-o să mă reintorc la „TRAVELLING WILLBURYS”. Dar acesta va fi ultimul album Ozzy. Vreau să formezi un grup. Vreau să mă întorce, să dispar într-un grup, pricopii?

Da, dar de ce? Intotdeauna am crezut că tu ai un grup.

— Am unul, dar numele de Ozzy Osbourne a devenit prea restricтив pentru ceea ce intenționez să fac. Oamenii văd numele meu și nu încearcă să meargă mai departe. Aruncă discul de pereți. În plus am obosit să fiu pus mereu sub eticheta heavy-metal. Nu spun că mă retrag definitiv. Totul depinde de acest disc. Dacă albumul va avea un succes major, atunci voi merge mai departe. Dar nu vreau să continuă să-mi port muzica pe culmile dispărării din cauza numelui pe care îl port. Cred că aceasta este și greșeala pe care o face BLACK SABBATH. Ar trebui să schimbă numele. Nu că i-ă învidia, mă doare-n cot de ei, drept să-ți spun. DEEP PURPLE au renunțat la numele lor de perioadă, și-au rezolvat o serie de treburi personale, au sal-

mă gîndesc la treaba aceea. Né Darth Vader.

Albumul produs de Nevinson — „The Ultimate Sin” — a fost totuși cei care a avut cel mai mare succes comercial în timpul carierei tale. Din acest motiv, din această se întimplă chiar în perioada de tratative cu Ozzy.

— Nu am fost în cea mai bună formă pe cînd făceam acest album. Cînd Phil Soussan, basistul meu pe vremea aceea, seosea la studio și îl întrebam ce părere are despre bucatile înregistrate, Ron replica: „Cred că cel mai bine ar fi ca voi să tăceti din gură sau să ieșii afară! Si astă în fiecare zi. În fiecare zi. Nu-i interesa nici o inovație, nici nimeni. Eram tratați ca niște puști la școală. Cu Baron

— Si nouă basist, Mike Oniz?

— E un mare basist. E un tip foarte amabil, foarte de trebă.

Dar atunci ce să-ți contactezi Geezer Butler? La un moment dat era prezent, pentru ca apoi să înțeleag că a plecat...

— Nu sătii ce să-ți contactezi Geezer Butler. La un moment dat era prezent, pentru ca apoi să înțeleag că a plecat...

Nu sătii ce să-ți contactezi Geezer Butler. La un moment dat era prezent, pentru ca apoi să înțeleag că a plecat...

— Nu sătii ce să-ți contactezi Geezer Butler. La un moment dat era prezent, pentru ca apoi să înțeleag că a plecat...

**Traducere si adaptare după THE EDGE
EMMA POPA**

(Continuare în pag. 4)

OZZY OSBOURNE

(Urmare din pag. a 3-a)

vat ce au putut și au sfîrșit prin a reveni. Cred însă că pentru BLACK SABBATH este deja prea tîrziu.

Să revenim la cazul tău: viitorul tău turneu va fi anunțat drept turneu de adio.

— E un turneu de adio care-l priveste pe Ozzy așa cum este el acum. Plictisitor, nu? Mereu același refren. Am 42 de ani, vot avea 43 anul acesta. Nu mai sănătatea mea îmbătrinse, iar rockerii îmbătrinse și ei. Acum e rîndul meu. N-am de gînd să-ti spun că mă voi retrage și că voi deveni un călugăr budist. În aceste condiții nu mai există nici o provocare pentru mine. Iar eu vreau să provoc, să sfîrșez.

O.K., dar cum crezi că te vei simî după unul sau doi ani pe scena de departe de scenă? Nu crezi că-ți vor lipsi gloria, renumele sau pur și simplu zgomotul?

— Adevarat este că dacă mă voi simî afectat de această decizie, voi reveni. Încă o dată, eu nu spun că retragerea mea este definitivă. Astă va depinde de album. Dacă acesta va fi un succese, voi continua.

Mă tot întreb dacă tu știi

deja pe cine ai vrea să ai lîngă tine în acest grup post — Ozzy.

— Nu, nu încă. Am desigur, cîteva idei. Dar nu suport ideea formațiilor alcătuite din superstaruri. Mă enervează Steve Vai și toți ceilalți. N-am de gînd să spun că Steve Vai e un capărat, dar nu suport super-personalitățile. Este motivul pentru care am ales întotdeauna chitaristi necunoscuți pentru grupurile mele.

Deci, vei alege membrii absolali noi?

— Nu stiu... Te-ai gîndit la război? Mă întrebă trecind la un alt subiect. Eu m-am gîndit, răspunde tot el. Nu-mi place prea mult.

Vreau să spun prin astă că tot acest joc este murdar. Războiul nu duce la nimic bun, de cît la moarte. Nu am făcut nimic în direcția asta, îl detest, dar ce pot eu să fac?

Iam destăinuit că n-am prea avut ocazia să reflectez la astă în ultima vreme.

— Poți să adevărat să stai departe de toate astă? Dai drumul la rahatul tău de televizor și îl vezii... 24 de ore pe zi. Te culci seara, deschizi televizorul și dacă te gîndesti că nu poti suporta asta, schimbă canalul. Dar tu rămîni acolo, să te gîndești. Să dacă vor începe un război chimic, unde, acum, astă? Astă mă infurie. Să chestia cea mai stranie este că nu-mi vine să cred că vor declanșa vreodată acest război, prefer să cred că ceilalți se vor retrage.

Intr-o vreme tu ai fost primul care a vorbit despre „War Pigs” (Războiul Porcilor).

— Da, dar tu știi că atunci cînd l-am cintat pe Wembley (cu ocazia festivalului decernării British Music Awards) nu l-a dat la radio. M-am gîndit că n-am intrat în program. De altfel, acest cîntec a ieșit acum 20 de ani.

Pendula din perete indică faptul că ar fi vremea ca Ozzy să plece la studiourile acelora. Acestea se află la Burbank, la douăzeci de minute de mers cu mașina. Profit de timp să mai disculam. Îl întreb cum i-a venit ideea să scrie unul din noile sale cîntece împreună cu Lemmy.

— După cum știi Lemmy tră-

iește la Los Angeles în momentul de față și e un tip genial, zice el zimbînd călduros. Sunt un adevărat fan al lui Lemmy. Dacă cineva, într-o zi, m-ar întreba care este definitia mea despre heavy-metal, m-ă gîndesc automat la Lemmy și MOTÖRHEAD. Ei sunt HEAVY-METAL-UL. Viața lor întreagă a fost heavy-metal. Noul lor album este superb. L-am ascultat? Lemmy cintă o baladă. Nu-mi venea să cred. Dar sună al dramaticul de bine. Părăsesc uimit. La radio — sări: 20 000 de soldați irakieni au fost făcuți prizonieri în primele 48 de ore ale ofensivelor terestre... și în India un bărbat și-a sîrgumat nevasta pentru că aceasta nu mai inceta să se vîcărească...

— Ai auzit că IRA aruncă o bombă în Downing Street? mă întrebă. A aterizat în grădină. Au crescut că John Major va fi acolo pentru plimbarea de după masă. Sunt pe cale să mă detașez de toate astă, aici, la Los Angeles. Ceea ce mă agașeză, în principal, este maniera în care acest război a pătruns în casele noastre. E tot timpul aici. De cîteva ori mi-a stricat tot cheful. E o bătaie de joc a cîstării războiul televizat.

Îl întreb dacă a fost multumit de recenta sa apariție la Marquee Club — primul său spectacol adevărat la Londra după 10 ani.

— A fost un moment bun, în ansamblu. Sharon a insistat să port acel costum gotic ridicol pe care îl detest — cu mîneci umflate și toate rahaturile înăuntru. În fine... Eram acolo în culise, înainte de a intra în scenă. Zakk purta obînuită sa pălărie de cowboy. Rămăsesem înăuntru acolo, caraghios, cu un tip abia ieșit din „Hamlet“. Atunci a intrat Randy Costello și cînd „Ia priviti... John Wayne s-a înăuntrit cu William Shakespeare“. Spectacolul în sine a fost agreeabil, îmi place mai mult să cînt în mici cluburi, căci sunt mai aproape de public. Zakk a început cu „Al său „Fuck Iraq“, adăugînd cu un aer patern, a făcut-o ja Long Beach și astă a declanșat o catastrofă.

Cîți ani are Zakk?

— 24. De ce?

Pentru că e în floarea vîrstei. Ai putea să-i amintești astă.

— O știe, strigă Ozzy. El zice că va pleca, că și va lăsa lumea în cap, că va fi... un bordel înăuntru. Il doare-n... de toate. I-am spus: «Zakk, dâm acest concert în fața majestății sale, Regina, sau al unor personalități, așa că ai grija ce vorbești». A sărit imediat zicind: «Să nu mai pot eu de astă!» explică Ozzy imediat perfect accentul blondului chitarist din New Jersey.

— Ce pot eu să-i fac? I-am spus să nu facă toate astă, dar ei a sărit pe scenă înainte să am eu timp să-l conving să-și întîrzi gura, să a-făcut ce-a vrut. Dar e extraordinar. E cam bădărăan, dar astă și felul lui de a fi. N-am să încerc, eu să-l schimb.

Nu prea e „Love & peace”, nu?

— Nu pot să spui astă... O dată, ieșeam din studiouri și un cîrsetor să-l indreptă spre noi. Ne-a cerut să-l dăm cîțiva cenți. Eu i-am dat cîțiva dolari, apoi să-l intorsc spre Zakk. «Tu nu-mi dai nimic!» Atunci Zakk s-a infuriat și l-a trimis la originea. Astă-i Zakk.

Se vor împlini curînd doi ani

de cînd Ozzy se află la Los Angeles pentru a lucra la nouă său disc. Deși nu vrea să recunoască, Los Angeles a devenit casa sa. Acum majoritatea prietenilor săi se află aici. Mai dur este faptul că familia sa a rămas în Anglia unde cei trei copii ai săi merg la școală.

— Los Angeles a devenit foarte mulu, dar vreau să mă întorce acasă, în Anglia. Anglia îmi lipsește. E unul din motivele pentru care vreau să incetesc ritmul.

Cînd nu sună în turneu, scriu și nu pot să lucrez în Anglia din cauza impozitelor. Dar copiii îmi lipsesc și eu le lipsesc lor! Am o familie pe care n-am văzut-o crescând. Deci, după această disc și cîstării ultim turneu, îmi voi schimba viață. Sigur, astă o spun acum. Însă deocamdată am nevoie de sănătate. Altfel, totul va fi un eșec, iar cîrsetorul care va aștepta în față studiourilor pentru cîțiva cîteva săptămâni.

Amindoi facem eforturi să ne imaginăm scenă. Mașina trece de barierile studioului care se închid silentios în urma noastră.

DINEL TOLLEA (CARGO) și ADI BUCIU (SECRET)

OPINIÎ DIN INTERIOR

Cine se teme de brigadieri?

IMPRESII DE LA UN SPECTACOL

22 NOIEMBRIE, „ROCK MADE IN CONSTANȚA“

Că s-a vrut o replică la scară mai mică a festivalului de la Arad din octombrie, nu m-am indoit nici o clipă. Invitația pentru acest one-day-festival a venit încă de la Arad, unde l-am cunoscut pe Gigi Căpătină, directorul Casei de cultură din Constanța.

Problemele cu amplificarea au apărut încă de la probe; niște fire din puteri legate invers. Ne-am dat seama că am face probe de suset căm degeaba. Să am lăsat-o bală.

In locul unei cabine friguroase nici se oferă cabinetul directoru-

ului. Ne alegem la întimplare, prin fotoli, locurile, doar Adi Bărar îl alege pe cel de la birou. Îl stă bine. Cind directorul lipsește, Adi răspunde la telefon; părinți care vor să afle la ce oră se sfîrșește spectacolul.

La prima reprezentăție, de la 5, au fost vreo 300 de tineri (cei care aveau ordine să fie de la părînti vis-à-vis de ora de întoarcere acasă). Instalația de amplificare a sunat groaznic. Totuși, se pare că publicul a iertat-o. Atmosferă „hot“, centru de greutate al sălii fiind și acum la buza scenei.

INTRE SPECTACOLE

Gabriel Repciuc, vreo 17 ani, elev — „Ești de la Cargo? Da? Să o să scriu toate astă? Unde? Aha, în revista lui Partos. Auzi, să-l întreb de ce bagă și sport în revista aia. Ce să-ti spun? Uneori mi se pare că sintem aici la Constanța, cam la capătul jumătății. Vara și mai altfel, mai vin ceva trupe. Da, iarna...

Mirela Derbedrosian („vezi să nu scriu cîți ani am“), studentă — „Ce trupă românească îmi place? Roata. Nu am mai fost la un concert rock de o grămadă. Azi am spart gheata. O să stau mai în spate să nu mă zgîrjească căre-să dau cu capul de scenă. Dacă n-o să-mi placă, mă ridic și plec. Corect, nu?

19.30, SALĂ PLINĂ, OCHI.

Au cintat: DECALEG din Constanța, debut, cu Eugen Cosma la chitară, ex-XIRINX; apoi „HERTZ“, trupă de trash, COMANDO, tot din Constanța care au apărut și la întîi iunie la București, grup cu un baterist de excepție, KRYPTION și CARGO. De această dată, sonorizarea a fost mai bună și, prin urmare, s-a cintat cu mai multă poftă. Publicul a fost fenomenal. Nu-mi amintesc să fi văzut de mulle ori o scenă așa sală. Am cintat împreună refrenele mai cunoscute.

DUPĂ SPECTACOL...

...am stat de vorbă cu Gabi Nicolau-Guriță, vocalistul Kryptonului și am aflat că trupa lu-

crează la o operă rock (sper că nu divulg un secret) în colaborare cu Gigi Căpătină, după finalizarea căreia vor face un turneu prin țară. Sunt de vreo patru săptămâni în Constanța, unde și locuiesc. Ne povestesc cum a ajuns vocalist, după ce, inițial, începu să studieze chitară. Un accident la mină, mai precis la un deget, îl descuraja, spre norocul lui însă, descooperindu-si vocea. E constănțean și ne spune: „Uite, aici mă doare (și își duce mina la piept) cind văd locurile astăi așa puțini iarna și mă gîndesc la forfeții verii. Am fost zilele trecute pînă în Mamaia. Totuși mort. Cind îmi amintesc cum ne adunam pe plajă... Cine vine și să două săptămâni în concidență nu poate să priceapă toate astă. Åla vine și plecă“.

A FOST...

...ca o acțiune de comandă în care am sosit, am cintat și am plecat. Nu înainte de a promite că vom reveni. Frigul din hotel și de pe scenă a fost compensat de ospitalitatea gazdelor și căldura publicului.

Am plecat pe rînd din Constanța: „profesorul“, adică Dinu, imediat după spectacol; Adi

și Delian, a doua zi, Tavi și Kempes au mai rămas mai mult, probabil ca să viziteze orașul (?), iar eu am ajuns în București în ziua următoare unde am stat multe ore de vorbă cu Elena (care mi-a făcut patru sandvișuri delicioase pentru drum) și unde nu l-am întîlnit pe Sorin Chifiriuc.

ȘI TOTUȘI...

...cine s-a temut de brigadieri? Se pare că niste „foști“, actuali „recielați“ care au telefonați, după difuzarea „Brigadierilor“ pe postul local radio, re-dactorului muzical cerindu-i acestuia foarte vehement „să inceteze cu propaganda comunistă“. Un lucru curios a fost acela că cei care au telefonat cunoscutele numărul de telefon direct, număr care nu este făcut public. Oricum, melodia și-a făcut datorie, musica și-a făcut și ea căciula, refrenul fiind sursă de nostalgie sau remușcări; de aceea am și dedicat „foștilor“, finalul recitalului nostru cu „Internationala“. Mai tovarăși, eu vă propune ceva: „Let's Work Together“. Ce ziceți?

RAUL DUDNIC
(Cargo)

KRYPTON AU REVENIT LA MARE

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Existau și destule neajunsuri care trebuiau puse la punct. Northern Songs, compania care publica partiturile și textele Beatles, înființată în 1963, se transformase într-o companie publică ale cărei acțiuni fluctuau în funcție de cursul bursei. Era foarte clar că dacă nu se găsea o modalitate simplă de reducere a impozitelor, John și Paul nu puteau să salveze o mare parte din bani decât transformind marile taxe pe venit în acumulare de capital. Northern Songs era singura varianta, dar nimeni nu vînduse vreodată sub formă de acțiuni un parteneriat componistic. Cu toate că drepturile de publicare a cîntecelor îmbogătise, făcându-i milionari, o multime de editori, valoarea drepturilor pentru cele 59 de piese muzicale (pe atunci) detinute de Northern Songs părea la început o entitate eterică în comunitatea financiară londoneză.

Omul care merită cel mai mult credit în a convinge „City-ul” că Northern Songs era o sură de venituri importantă era Dick James, editorul muzical al Beatles. Dick James stia mai bine decât oricine, valoarea acestei firme, pentru că muzica celor patru îl făcuse multimiliardar. Brian făcuse cunoștință cu el la începutul marii aventuri intru succese a băieților, atunci cînd „Love Me Do” era lăsată de editorul firmei EMI, care „livraseră” și partitura, Brian fiind total nemulțumit de vinzări. George Martin l-a recomandat pe Dick James care conducea o mică, dar foarte agresivă companie editorială care avea să aibă un mare rol în viitorul Beatles-ilor.

Dick James devine pentru băieți un simbol al afacerilor cu muzică. Era un fel de unchi evreu îndrăzenit, un bărbat cu o gigantică țigără în colțul gurii și cu un zimbet abia perceptibil, cel care le-a dat lui John și Paul cea mai bună lectie de viață. Născut Richard Leon Vapnick, fiu al unui măcelar, la vîrstă de 14 ani, după ce văzuse un film cu Bing Crosby, renunță la cursurile colegiului din East End London și devine cintăret. Richard Vapnick devine Lee Sheridan, care, la rîndul său, devine Dick James în itinerariul său fluctuant dintr-o trupă spre alta. La sfîrșitul anilor '50, interpretează tema muzicală a serialului englez de televiziune „Robin Hood”. Cîntecul a devenit hit internațional, dar el primea doar 17 de ani pentru fiecare episod. Atunci avea 32 de ani și o idee destul de amuzantă despre cum pot uni face bani și alții nu în materie de music-business.

Atunci a intrat în afacerea de publicare. Cînd s-a cunoscut pe Brian, în 1962, Dick posedă un birou mic și obscur compus din două camere pe Charing Cross Road.

James a recunoscut de îndată potentialul componistic al cuplului Lennon - McCartney și l-a oferit lui Brian o afacere intelligentă. John și Paul urmău să formeze un parteneriat componistic sub numele de Northern Songs. Fiecare urmă să dețină 20 la sută din acțiuni, iar Brian, în contul taxei de manager de 25 la sută, ar deține 10 la sută din acțiuni. Dick James urmă să ia 50 la sută din incasări, ca recompensă pentru calitatea sa de editor muzical. În termeni concreți, Brian a semnat un contract de 50 la sută pentru Dick James ca editor al compozitoriilor Lennon-McCartney pentru NIMIC. În 18 luni acest contract l-a îmbogătit pe Brian, depășind orice imaginea.

Trei ani mai tîrziu, 5 milioane din părțile detinute de Northern Songs au fost oferite spre licitație la bursă. Datorită fluctuațiilor, John și Paul au primit 15 la sută din acțiuni, valorizate atunci la 640 000 \$. NEMS și-a luat 7,5 la sută și, într-un act de caritate, George și Ringo urmău să își împartă între ei 1,5 la sută. Lui Dick James și par-

tenerul său de afaceri, Charlie Silver, le-au rămas 35,7 la sută, procente evaluate la 1 687 000 \$.

Culmea ironiei, deși fluctuația cursului a însemnat ceva capital realizat de Paul și John, din cauza propriilor probleme referitoare la impozite ei se aflau încă pe o curbă descendentă a veniturilor.

Ringo a devenit tată pentru prima dată, nașterea fiului Zak părind să îl împlinească tatălui complet multumirea! Înainte de a se năște copilul, Ringo s-a mutat din Montague Square și s-a cumpărat cu 37 000 £ o casă în Weybridge, în apropiere de cea a lui John Lennon. (Ceva mai tîrziu Ringo l-a închiriat apartamentul lui Jimi Hendrix, care s-a apucat să vopsească totul în negru, inclusiv mobila și tapetul de matase. Peste tot erau arse luminări, ceea ce a dus la degradarea mobilei, în special a meselor. Ringo l-a dat în judecată pe Hendrix pentru distrugerea apartamentului, iar completul de judecată a rezolvat litigiul).

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

PENNY LANE

Lennon & McCartney

Penny Lane there is a barber showing photographs
Of every head he's had the pleasure to know
And all the people that come and go stop and say
Hello.

On the corner is a banker with a motor car the little
Children laugh at him behind his back.
And the banker never wears a „mac” in the pouring
rain,
Very strange.

Penny Lane is my ears and in my eyes
There beneath the blue suburban skies. I sit and
meanwhile

Back in Penny Lane there is a fireman with an hour
glass.
And in his pocket is a portrait of the Queen.
He likes to keep his fire engine clean, it's a clean
machine.

Penny Lane is in my ears and in my eyes
Full of fish and finger pies in summer meanwhile,

Back behind the shelter in the middle of a round
about
The pretty nurses selling poppies from a tray
And though she feels as if she's in a play
She is anyway

Penny Lane the barber shaves another customer
We see the banker sitting waiting for a trend.
And then the fireman rushes in from the pouring
rain

Very strange

Penny Lane is in my ears and in my eyes
There beneath the blue suburban skies
I sit and meanwhile back
Penny Lane is in my ears and in my eyes
There beneath the blue suburban skies
Penny Lane.

In urma lor un nume care face înconjurul lumii, un nume ce fascinase milioane de puști din întreaga lume.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU
(Va urma)

MICHAEL JACKSON

Dîn 1972, CBS, cea mai mare companie de discuri de pe planeta Terra, realizase la Harvard University Business School un „studiu asupra aproximativității muzicii soul”. Rezultase un mic dosar de 24 de pagini, o întreagă strategie prin care CBS să domine lumea muzicii negre. Mult mai tîrziu cind continutul acestui dosar va fi cunoscut, directorii altor companii îl vor numi „Raportul Harvard”.

Aparent studiul nu spunea nimic nou. Se aprofunda tot ceea ce se știa deja. Cele trei mari companii negre se numesc Motown, Stax și Atlantic. Ele sunt puternic înrădăcinat în sufletul unei piete pe care o controlează frântește. Ele dețin mariile nume ale muzicii soul. Serviciile lor de management sunt formate din profesioniști cu mare experiență în subtilitățile pieței. Cunoscind toate acestea, în numai cinci ani, CBS va distrugătoare companiile negre. Compania Stax va cădea prima într-o incurcătură de natură juridică, în timp ce casa Atlantic, prevăzătoare, se va apropia de rock-ul alb, de trupe ca Led Zeppelin, Rolling Stones, Eagles, asociindu-se cu companiile Elektra și Atco pentru a deveni o casă de discuri puternică, fără muzică neagră.

Ce se va întâmpla cu Motown? Treptat, și această com-

panie va pierde locul de lider pe piața muzicii soul și, mai tîrziu decât toate, va pierde secretul sunetului, acea îninăcare bătuse atât de puternic în anii '60, acel miracol care răscolește America.

La începutul anilor '70, după ce parcursese o lungă perioadă de delir psihedelic, rock-ul alb revine în forță în top-uri, sub forma noilor curente, '73-'74 este perioada de triumf a hard-rock-ului american. Grupuri cu nume de rezonanță mondială precum Led Zeppelin, Alice Cooper, Grand Funk Railroad sau Allman Brothers Band obțin succes după succes, organizând turnee gigante pe întreg cuprinsul Statelor Unite. În Europa și Japonia se impun trupele așa-zisului rock „deca-dent”: Roxy Music, Sweet, Lou Reed, T. Rex, David Bowie!

Muzicienii negri au așteptat în zadar un semn de la Motown. El se vor deplasa spre orașul lui Rocky Balboa, spre Philadelphia, una dintre metropolele americane cu o mare populație de culoare. La Philadelphia trăiau doi tineri muzicieni de studio, care încercaseră pe rind toate meserile legate de muzică. Fuseseră disc-jockey, organizatori de concerte, producători...

Cel doi muzicieni, Kenny Gamble și Leon Huff, trăseseră lîzul cîștigător. Găsiseră un cintăret de jazz somer, pe care l-au determinat să înregistreze o piesă siropoasă și comedibilă, a-

„Me And Mrs. Jones”, aducind astfel orașul lor în circuit.

Hit-ul lui Billy Paul a devenit numărul unu la vinzări pe toată durata lunii decembrie 1972. Ofertele de distribuție erau nemunărate și, fără prejudecăți, Gamble și Huff vor negocia cu o companie ce nu avea decât un singur artist negru în catalog la acea vreme — casa de discuri CBS. Bazindu-se pe metodele utilizate cu un an în urmă de Berry Gordy, Kenny Gamble și Leon Huff vor fonda propria lor casă de discuri. Imperiul lor muzical, Philadelphia International, cuprindea textile cunoscuți (McFadden și Whitehead) și o orchestră compusă din „rechinii de studio” (grupul M.F.S.B.) care au creat un sunet nou, incredibil de bogat, saturat de corzi, punctat cu efecte de sintetizator, un sunet aranjat și „cirpit” cu extravaganta, care păstra totuși construcția rhythm and blues!

Sunetul „Philly” a blocat rapid producțile Stax, Motown și Atlantic. Anii '70 sunt anii sunetului stereo. Publicul alb este fascinat de producții tip Pink Floyd (sunetul aleargă de la stinge la dreapta și invers). Publicul negru consumă încă muzica soul sofisticată și pufoasă.

Ce se întâmplă cu Jackson Five?

Pentru compania CBS (sau filiala sa Epic) tinărul grup al fraților Jackson va fi o pradă usoară. Pentru casa de discuri Motown, familia Jackson era proprietatea sa. Majoritatea specialiștilor consideră grupul Jackson Five drept o creație „Motown”. Motown îl-a lansat, îl-a hrănit cu hit-urile corporației, îl-a realizat coregrafie spectacolelor...

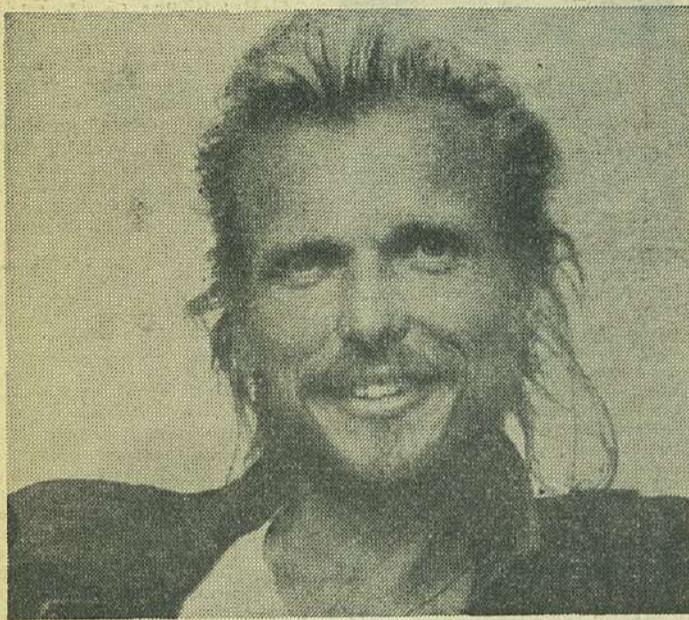
Despărțirea Jacksonilor de Motown a fost precedată de un comunicat glacial: „Motown neagă plecarea grupului Jackson Five la casa Epic”. Publicat în revista „Hollywood Reporter” din 28 mai 1975, vestea va avea efectul unei bombe a-

INTERVIU CU...

MICHAEL SCHENKER

Silueta lui Michael Schenker a fost întotdeauna subțire, dar în ultima vreme a devenit aproape fantomatică: picioare filiforme, obrajii scobiti și palizi, ochi infundati în orbite — iată infățișarea artistului după 8 zile de grevă a foamei, în care unica hrana l-au fost 3 litri de apă zi. Prin gestul său încercă să atragă atenția asupra catastrofei pe

care foamea o reprezintă încă pe Pămînt. În același scop intenționează să organizeze pe 26 iulie 1992 un concert de beneficiu pe un stadion de 15 000 de locuri din California de Sud, la care va lua parte crema trupelor rock americane.

Rizind, povestește că a fost întrebat de familie dacă și-a făcut dea testament.

M.S. : Mă aflu sub supraveghere medicală și pînă acum m-am simtit foarte bine — doar noaptea mă mistuse o foame ascuțită. Niciodată nu am fost atât de fericit.

Rep. : Ce a făcut în pauza dintre ultimul tău album, "Save Yourself" apărut la Capitol Records și noul disc MSG?

M.S. : Mi-am schimbat contractele, mai exact, am trecut la Impact Records, o casă de discuri nou-inființată, pentru că celor de la Capitol le pierse entuziasmul pentru noi. Apoi am scris piese pentru noul album în parte singur, iar restul împreună cu Robin.

Rep. : Aproape de Robin McAuley: este singurul din vechea componentă MSG care a rămas alături de tine și colaborarea voastră pare la fel de fericită ca odinioara.

M.S. : Robin este muzicianul cu care mă completează perfect, iar creația noastră comună îmădă echilibru de care am nevoie. Tot pentru echilibru, am început să mă hrănesc sănătos și să frecventez un forum spiritual, căre mi ajută să mă cunoasc mai bine. Se pleacă de la principiul că toate acțiunile noastre sunt rezultatul unor scheme prestativite, că trecutul părintilor nostri și toată experiența anterioară ne influențează decisiv destinul. Am realizat că dină acum am tot felul de situații neolăcute, greșeli și am alunecat pasiv în în tot felul de situații neplăcute fără măcar să-mi dau seama. Scopul este să te eliberez de trecut și să privesti doar înainte. Să nu crezi că ar avea ceva de-a face cu acele secrete de „spălare a creierului” — este doar o incercare de a-ți stăpini soarta.

Rep. : Ce fel de oameni participă la Forum?

M.S. : Oameni obisnuiti — săraci și bogăți. De fapt, accesația filozofie nu-ți schimbă existența — îți deschide doar o frereastră prin care descoperi mai usor ce dor este de la viață și astfel, fie că ești artist, om de afaceri sau cetățean obisnuit, îți invinge inhibițiile și te poți exprima.

Rep. : Cum ti-a venit ideea să alcătuiesc grupul Contraband?

M.S. : Nu făceam nimic deosebit și, la un moment dat, am simtit nevoie de exprimare — mda.. dorul de un disc. Nu-ți folosește la nimic să ai talent și să-ți cinti singur la chitară, între 4 pereti. Mă săturasem să gravitez doar în jurul meu.

Rep. : Care este motivul pentru care Contraband preia doar versiuni din diferite repertori și piese de compozitori obscuri?

Nu cumva ați urmărit un succés rapid, care să nu vă solicite prea mult?

M.S. : Nici vorbă! Motivul este că toți cei 5 muzicieni (Michael Schenker/Pedersen/Vixen bas; Traci Guns/L.A. Guns — chitară; Bobby Blöcker/Ratt-Lobe și Richard Black/Shark Island — solist vocal/avocat de onorat și angajamentele propriilor lor

Rep. : Cum ai prezenta cititorilor piesele noului album?

M.S. : E foarte dificil să rezumi muzica în cuvinte. De texte s-a ocupat exclusiv Robin — el este expertul în lirică, deci nu voi aborda această temă. Albumul cuprinde 10 titluri, în ordinea: 1) „Eve”; 2) „Invincible”; 3) „Paradise”; 4) „Crazy”; 5) „This Night Is Gonna Last For Ever”; 6) „What Happens To Me”; 7) „When I’m Gone”; 8) „Lonely Nights”; 9) „We Believe In Love”; 10) „This Broken Heart”.

„Eve” este un rock'n'roll simplu dar, prin alternarea de diferențe stilistice, destul de greu de interpretat. „Invincible” este un heavy în maniera MSG din 1981, cu Gary Barden. „Paradise” se bazează pe o tehnică foarte interesantă, cu elemente pe care nu le-am mai folosit pînă acum. „Crazy”, rock'n'roll alert, a fost compus de Rocky Newton, fostul nostru basist, în colaborare cu Robin și cu mine, ca și „This Night...”, o baladă romantică și comercială.

Rep. : Unde ați ajuns cu producția?

M.S. : În urmă cu 3 luni am fost în studio și am mixat deja 4 piese. Înregistrările s-au desfășurat la Rumbo Records, Preferred Sound și Sound City din Los Angeles, iar mixajele la Lighthouse Studios din North Hollywood. Regret că nu pot povesti conținutul pieselor, dar încă din copilărie, Rudolf, Barbara și cu mine am perceput muzica doar din tonuri și vibrări. Cind ascultam împreună muzică, de exemplu topuri germane, nu eram atenții la texte, ci numai la sunete. La fel ascult și astăzi.

Rep. : Intenționează să te întorcă în Germania?

M.S. : Nu, pentru că aici mă simt util prin tot ce fac. Doar familia îmi lipsește. Acum 1 an soția mea a plecat cu cei 2 copii la Londra. Ne-am despărțit, pentru că ea și cu mine nu mai vedeam viața la fel. Dacă vreau să copiii vor dori să se întoarcă la mine, eu îi aștepț cu dragoste.

METAL STAR

QUEEN

INNUENDO

While the sun hangs in the sky
And the desert has sand
While the waves crash in the sea
And meet the land
While there's a wind
And the stars and the rainbow
Till the mountains crumble into the plain
Oh yes we'll keep on trying
Tread that fine line
Oh yes we'll keep on trying yeah
Just passing our time

While we live according to race
Colour or creed

While we hule by blind madness
And pure greed
Our lives dedicated by tradition
Superstition, false religion
Through the eons, and on and on
Oh yes we'll keep on trying
We'll tread that fine line
Oh oh we'll keep on trying
Till the end of time

Through the sorrow all through
Our splendour

Don't take offence at my innuendo
You can be anything you want to be
Just turn yourself into anything
You think that you could ever be
Be free with your tempo
Be free be free
Surrender your ego, be free be free
To yourself
If there's a god or any kind of justice
Under the sky
If there's a point, if there's a reason
To live or die
If there's an answer to the questions
We feel bound to ask
Show yourself — destroy our fears
Release your mask
Oh yes we'll keep on trying
Hey tread that fine line
Yeah we'll keep on smiling yeah
And whatever will be — will be
We'll just keep on trying
Till the end of time

POVESTE FOLK (V)

Copilul teribil al muzicii decenului 7 a fost numit FOLK: un om și o chitară poronită pe potecile ce se pierdeau prin păduri și care nu au ajuns toate drumuri. Cam pe atunci cînd puteau să se nască, pentru că nimenei nu știa dacă și ce se va naște, a fost botezat FOLK, fiindcă semănă oarecum cu un vîr ce purta acest nume, născut și el din vechile balade anglo-saxone și din cîntecul de luptă socială sau din cel pentru pace în Vietnam. Dar copilul a crescut și s-a așezat adinc — în spiritul acestui pămînt și curind doar orbi și râni au mai cresut că acel „k” este genrea reală și stricată străină fiind astfel și celula. Copilul a intrat în casele unde se învăță sau se muncea, a învățat sau a muncit ziua și a cîntat seara întâi pentru el apoi pentru colegii lui, apoi pentru prietenii colegilor...

Copilul a învățat să mînăscă chitară și flueri, nu prea mult ci tocmai că îl trebuia pentru cîntecul său simplu, direct și doar aparent naiv, totuși naiv, chiar dacă naiv inseamnă și pur, chiar dacă pur nu inseamnă totdeauna perfect. Cum oamenii naivi și puri sunt cu siguranță mai mulți decât oameni perfecti, copilul nostru s-a întimplat să-și înțelească semenii de suflet și emotie care se vor posterna totdeauna în fața bătrînului neștiutor de carte muzicală ce zice „Miorița pe cărările timpului, cu vocea și viața sa hodoroșită”. Pentru că acest secol al Atomului, bînuit de toate violențele și perfecțiunile tehnice și apărătoare doar de prea neputincioși porumbelii albi are

nevoie de mai putină perfecție și de mai multă naivitate și puritate. Și desigur că de aceea zboară Baba Cioană pe Rachete supersonice în desenele copiilor, pe crucile cimitirului de la Săpînta sau în cîntecile folk. Secolul care a dat suprarealismul și cubismul, muzica concretă și partitura fără portative de pe care muzicianul cîntă de fiecare dată altfel desenele sau semnele

Cronică
sentimentală

magice scrise de autor, acest secol deci a trebuit să accepte și o altă estetică a sunetului. Așa s-a întimplat și cu fratele JAZZ, născut din talentul analfabet muzical care poate nici nu știa că în gama sa sunt doar cinci note și alte intervaluri și care acum se studiază în cele mai reputate Conservatoare. Așa s-a întimplat că și copilul FOLK s-a pus pe învățătură, încercind totodată să nu-și piardă căldura și ingenuitatea, să-și perfecționeze tehnica și să-și apropie și alte instrumente care putoanează fascina inima, apărindu-și libertatea de a zice altfel din voce, de a păstra atmosfera de intimitate fără să renunțe la mesaj, fie el și de luptă. Și cum era și normal drumurile lui s-au amestecat; s-a

mai cotit, s-a evadat, s-a abandonat.

Și toate astea nu au fost deajuns, pentru că au venit Poetul și apoi Activistul, l-au luat și l-au dus cu ei prin țară, l-au sfătuit și l-au dat și cuvințe poirivite și un tel sau chiar mai multe. Copilul nostru s-a bucurat, acum cîntă și pe stadioane și la televizoare și totuși noaptea, acolo, între prietenii sau într-o sală de club studențesc, cîntă și altfel de cîntec, cîntec ce se păstrau pe casete sau pe benzi obisnuite, benzi ce călătoreau prin alte case sau alte cluburi, fără să côtelei, că ele duceau doar dragoște și numai speranță.

Și nimenei nu trebuie să spună că a fost rău și că a fost bine în toate astea, să incerce să așeze într-un dulap cu multe sertare un suflet ce trăia pe o gură de rai imprejmuită cu sîrmă ghimpată.

Si nimenei nu va putea spune că a fost și că va mai fi manipulat acest copil de către Tovarăși și Domni. Că urșitoarele i-au pus în leagân armele de impact direct și l-au cerut să nu-și folosească forța pentru a mișca picioarele la dans. Cu această forță să miște suflete și minti, știind că aceasta nu este Drama, ci Treba lui.

Apoi, dacă-i treabă, trebă să fie, că treabă este destulă. Că așa cum arătăm noi acum, cu toate cele pe care le ștîi și nu le ștîi, simțeu că avem toate condițiile pentru un REVIVAL FOLK, o renaștere, poate altfel, dar FOLK. Să ne-o dea Dumnezeu și de aceea eu am scris toate astea...

AUREL GHERGHEL

Moda 1992 la Sala Palatului

Am vrut să-l întrebăm pe domnul Horia Moculescu dacă se întâmplă ceva cu muzica usoară românească. Să astă pentru că de cîteva timp soliștii noștri de gen sunt cuplați ba cu parade de modă, ba cu manifestări sportive sau de alt fel. Din păcate n-am reușit să-l abordăm, pentru că în calitate de organizator, alături de doamna Zina Dumitrescu, a fost realment foarte ocupat.

Cu speranța că această întrebare a noastră nu va rămline fără răspuns, am incercat să aflăm cîteva nouătăți despre protagoniștii acestui spectacol.

După cum, probabil, déjà stăti (iar dacă nu vă anunțăm noi), marți 26 noiembrie a avut loc spectacolul Moda 1992, la care au participat, alături de echipa Casei de Modă Venus, Geff Harrison, o cunoștință mai veche a publicului român, Elena Cirstea, acompaniată de formația Cromatic condusă de Marin Petruș Pechea și Gabriel Cotabăță.

Iată ce ne-a declarat Geff Harrison :

Rep. : Cind ai venit prima dată în România ?

G. H. : La Festivalul București '91.

Rep. : Cum ti s-a părut atmosfera și ce interpreți români ai remarcat?

G. H. : Atmosfera a fost deosebită, iar printre soliști am văzut cîteva foarte interesanți și care mi-au plăcut, dar nu le-am reținut numele. Dar acum, de cînd m-am intors primele nume pe care le-am reținut, au fost ale Elena Cirstea și Gabriel Cotabăță.

Rep. : Crezi că avem mulți cintăreți valoși?

G. H. : Există o multime de oameni talentați aici și nu numai de nivel național, ci și internațional. Va mai dura probabil mult, dar pînă la urmă sint convins că se vor afirma.

Rep. : Cind ai început să cîști?

G. H. : Cu mult timp în urmă. Așa demult incit imi vine să încep cu „A fost o dată...” Au trecut aproape 25 de ani de atunci. La început am cintat la chitară cu un grup din școală; după ore mergeam

și cintam prin cluburi. A fost un hobby la început, mai este și acum, dar acum este un hobby profesional. Eu sunt și producător, imi place foarte mult să lucrez cu alți artiști, cu alte grupuri și chiar să scriu texte și să compun pentru el.

Rep. : Acum cu cine lucrezi?

G. H. : Cu doi soliști. Unul dintre ei a fost soliștul formației Los Bravos, cei care cintau „Black Is Black”. El locuiește acum în Germania, ca și mine.

de agitată.

Rep. : Care sunt cele mai importante discuri ale tale?

G. H. : Cele care mi-au plăcut mie cel mai mult sau cele care s-au vindut cel mai bine?

Rep. : Să unele și altele.

G. H. : Discul care m-a mulțumit pe mine cel mai mult a fost cel pe care l-am înregistrat cu Orchestra simfonică din Londra. A fost o experiență extraordinară și criticele au fost pozitive. A fost menționat chiar în revista „Playboy”. Era o combinație foarte

ELENA CIRSTEA felicitată de GEFF HARRISON cu acordul lui GABI COTABĂȚĂ

Rep. : Deci tu locuiești în Germania.

G. H. : Pentru moment, da. De fapt eu locuiesc și în Anglia. Cite un pic într-un loc, apoi în celălalt, depinde.

Rep. : Care au fost cele mai importante momente ale carierei tale?

G. H. : E foarte greu de spus. Cariera mea a avut multe maxime și minime; succese internaționale și dezamăgiri complete. Dacă aș putea compara cariera mea cu o călătorie pe mare, ei bine, pot să-i spun că marea a fost al naibii

reusită între pop și muzica clasică.

Rep. : Cum se numește?

G. F. : „Geff Harrison And The London Simphonic Orchestra”. A fost produs de Moody Blues. Dar, din păcate, nu s-a vindut foarte bine. Nu este deloc genul comercial. Cel mai bine vindut disc al meu se numește „Money Talks” pe care l-am scos în 1983 sau 1984. A avut un succes mondial. L-am scos la casa de discuri Polydor.

Rep. : Ce îl-a plăcut cel mai mult în România?

HORIA MOCULESCU
cere liniște

G. H. : Oamenii. Experiențele mele cu oamenii de-aici au fost foarte plăcute. Nu stiu, poate am fost eu un norocoș, dar totuși oamenii pe care i-am cunoscut aici sunt deosebiți.

In acest moment al interviului, în cameră și-a făcut apariția și domnul Joey de Alvaré prietenul și partenerul de afaceri (muzical) al lui Geff și de ascunzătoarea sa, Elena Cirstea. Am profitat și i-am pus cîteva întrebări.

Rep. : Care sunt primii artiști români pe care-i veți produce?

J. de A. : Prima va fi Elena Cirstea. Dorim să scoatem mai întîi un single cu ea și să încercăm să o ducem spre recunoașterea internațională. În același timp mai căutăm și alte talente.

Rep. : Cine va urma după Elena?

J. de A. : Asta e secret. Un secret, dar și o surpriză.

G. H. : Am găsit aici cintăreți foarte buni. Să este ulterior cit de bine cunoște limba engleză. Dacă închizi ochii, nu poti descoperi nici-o urmă de accent. Da, eu cred că nu este mult timp vom reusi să intrăm cu cîteva interpreți români în topurile internaționale și vom face și turnee cu ei în Europa de Vest.

Rep. : Cum ați cunoscut-o pe Elena?

J. de A. : În ultima zi a Festivalului. La Salonul Spaniol.

G. H. : Da, era în ultima zi a Festivalului și după spectacol am mers cu toții la Salonul Spaniol. Ea cîntă acolo și m-a invitat pe mine și încă alți cîțiva soliști pe scenă și am cintat împreună. După program am stat de vorbă toti trei. Eu am întrebat-o de ce nu încearcă să-și facă drum în străinătate, să facă turnee și înregistri și ea mi-a răspuns: „Dar nu știu cum!“ Atunci eu i-am spus: „Noi te-am putut ajuta“ (adică eu și Joey). După o săptămână am venit la ea cu o ofertă, ea a acceptat-o și a venit, am început să lucrăm.

Rep. : Vei mai da concerte în România?

G. H. : Sigur că da. Eu și Joey ne-am gîndit chiar la un turneu prin România. Mi-ar place foarte mult să cunoasc mai bine această țară și bineînțeleș publicul românesc.

Recitalul lui Gabriel Cotabăță a fost dinamic, antrenind publicul care a participat din plin. Despre calitatea artistică a interpretării nu este cazul să povestim, ea vă este deja bineînțuită.

Din păcate recitalul Elenei Cirstea nu a durat atât cât fusese programat, o parte din timpul rezervat acestuia fiind „mincat“ de orchestra condusă de Marin Petruș Pechea astfel că bis-ul cerut de public nu a mai putut fi onorat.

Deși spectacolul a depășit cu mult timp acordat cel care au avut răbdarea să stea pînă la capăt au beneficiat de un final grandios și emoționant. În scenă au apărut toti protagonistii, cei trei soliști alături de Horia Moculescu și Marin Petruș Pechea interpretând una dintre cele mai cintate hit-uri internaționale — piesa „My Way“ lansată în 1970 de Frank Sinatra.

Numărul spectatorilor a fost cu mult sub asteptările, probabil datorită anunțării prealabile a televiziunii show-ului, acesta fiind doar înregistrat în vedere unei difuzări ulterioare.

La capitolul regrete: nu s-a aflat decât la final că încasările au fost destinate Asociației Bolnavilor de Scleroză în Plăci!

Poate că dacă cele două anunțuri ar fi fost făcute corect și la timpul potrivit, randamentul financiar ar fi fost altul.

ANCA LUPES
ORLANDA DELADI

Vreti să-l cucerîți pe Gabriel Dorobanțu?

Preparați-i o înghețată de fragi!

Gabriel Dorobanțu nu este un răsfătat al televiziunii. Să totuși, face săli pline în turneele la care participă, primește suete de scrisori de la admiratori și admiratoare, atrage privirile și gînduri de... simpatie. Ce crede Gabriel despre succesul său?

— De ce am succes? Cred că în primul rînd din cauza repertoriului care este pentru gustul majorității celor care îndrăgesc muzica usoară românească de tradiție, un gust format în timp de școala noastră de compozitie. Așa cred că sinceritatea exprimării faptul că nu-mi este teamă să... explic în cîntecul sentimentul omenești și să spun direct „Te iubesc“. Poate că succesul a venit și de la o bună corelare a textului cu muzica, un lucru care nu trebuie ignorat pentru că atunci vom avea numai formă și nicidcum conținut. Să, cel mai mult, contează emoția artistică, florul care aduce publicul mai aproape de ele și-l determină să te iubească.

— Ai succes mai mare la fete?

— Surprinzătorul succesul este egal în fața băielor și a fetelor, chiar dacă, într-o sală de spectacole fetele parță ar fi mai numeroase. Pot însă să-ți mai spune ceva: am un public de toate vîrstelor pe care mă lupt din răsputeri să-l păstreze.

— Primești scrisori?

— Foarte multe scrisori care sunt pentru mine, pe de o parte un barometru al succesului și, pe de altă parte, o surșă de mare bucurie. Aceste scrisori sunt și un mare... pericol pentru că nu mă pot căsători dintr-o dată cu toate admiratoarele! Să nici nu-mi pot modifica, în

funcție de starea pe care o transmit prin cîntec, caracterul. Stii, atunci cînd am lansat un cîntec „Hai vino iar în gara noastră mică“ — care a devenit în scurt timp slagăr, și datorită valențelor poețice ale textului lui Florin Pretorian — am fost asaltat de întrebări: Dacă am eșecuri în dragoste? Dacă am vrut să mă sinucid?... Dar, eu iubesc viața și cint pentru ca și cei care mă asculta să-o iubească.

— A propos, ai avut eșecuri în dragoste?

— Sigur că sunt și eșecuri în dragoste! Dar cred că trebuie să descoreștem echilibrul necesar, să ne păstrăm speranța descoreșterii unei alte fete, unei alte fîinte apropiate celei pe care am iubit-o cîndva.

— Cum trebuie să fie o fată pe care să o iubești?

— Blonda, să-i placă Elton John și să stie să pregătescă repede o înghețată de fragi.

— Să dacă nu are fragi?

— Să inventeze o retetă de înghețată cu săraturi calde.

— Sunt convins că se găsește mil de astfel de fete...

— Da, dar trebuie neapărat să dovezăsc o fărâmă de mare înțelegere pentru celelalte blonzi și să fie un pic... pîsică, pentru că eu am nevoie de tandemă și — nu spun asta din egoism... S-au văzut și lei îmbinăzi.

— Tu oferi tandemă?

— De cîte ori constat că există sinceritate și dezinteres material.

— Gabriel, tu confunzi vreodată prietenia cu iubirea?

— Niciodată.

— Care sunt calitățile umane pe care le apreciez?

— Bună simț, sinceritatea, prietenia...

— Ce defecte te deranjează mai mult?

— Dacă prostia este un de-

ficit, nu-mi plac prostii și dorința acestora de a-și ascunde care-i domină.

— Să trecem. Ce flori îți plac?

— Toate. Nu am avut niciodată preferință pentru că dacă m-as fi inconjurat sau as fi trăit într-o grădină cu crini, n-as mai fi trăit.

— Dar ce colori?

— Culorile care îmi plac mie nu sunt întotdeauna cele care ar trebui să-mi placă. De aceea cred că mai am de învățat și din acest motiv nu comitez tablourile maestrilor.

— Gabriel, ești un „tip“ bine îmbrăcat. Unde te îmbraci?

— Dorința fiecarui om, cu atît mai mult a celui care urcă pe scenă, este să fie bine îmbrăcat. Cred că trebuie să existe un specialist care să-i luceze costumația. Nu trebuie să uităm totuși că și haina îl face pe om și că noi, interpreți, prin natura lucrurilor, suntem, de fapt devenim „personaje“. Eu am un arbitrage care, pînă acum, s-a descurcat.

— Acest „personaj“ de care vorbeai este același pe scenă și pe stradă?

— Ar fi o mare greșeală să se facă această confuzie; prefer să fiu artist pe scenă.

— Ce crezi, Gabriel, vedeta se naște sau se face?

— Să... să... Televiziunea are un mare rol.

— Da, și totuși tu nu prea ai apărut la TV. Să ești, totuși, o vedetă.

— Dorește de multă vreme să facă cîntecul său și regizorul tehnic — cîntecelor mele.

— Bucurii ai?

— Am. Discul „Tu esti raza mea de soare“ care sper că face plăcere ascultătorilor. Am adunat pe disc cîntece cunoscute cum ar fi „Nicidată“, „Vino în gara noastră mică“, „De dorul tău“. A fost odată „Ochiul tău“.

(Am continuat discuția înca multă vreme. Am reluat idei,

am alăturat probleme sensibile ale accesului muzicii usoare românesti pe piata internațională, am vorbit despre modă. Am continuat să povestim dacă în tramvaiul cu care călătoream împreună nu ne-ar fi „asaltat“ privirile (in)discrete ale admiratoarelor lui Gabriel).

MIOARA VERGUT
IORDACHE

Jazz Alive (II) la București

Inspirat titlu — „jazzul e viu — jazzul trăiește” — pentru un ciclu de concerte, o veritabilă stagione de jazz la sala Radio din București.

Mai puțin inspirată mi s-a părut ordinea recitalurilor din seara de 25 noi. Nu stiu care au fost adevăratale motive, dar mă intreb, poate fi determinată amplitudinea tehnică-scenică, în defavoarea expunerii și a receptării artistice? Fireasă ar fi fost cred, următoarea desfășurare: incâlzierea cu Dixieland, tensionarea cu Free si relaxarea cu Swing.

Organizatorii, firma Video Music Production în colaborare cu Radioteleviziunea Română, cărora oricum le datorăm multumiri nu numai colegiale, prietenesti de circumstanță, au ales altă variantă, o variantă care cred, a dezavantajat (inhibat?) atât interpretilor cit și publicul. Astfel Duo Alin Constantiu — cl., sax, t. și „percuție” sugerată, împreună cu Mariana Georgescu c., care și-au dorit o comunicare caldă, dacă nu chiar fierbințe „hot”, fără să entuziasmeze sau să fie entuziasmati. Au cintat desigur foarte frumos, cu multă sensibilitate, cu mult bun gust muzical, dar fără să entuziasmeze sau să fie entuziasmati ca la recentul festival brasovean unde a debutat această formulă. Am apreciat tonul catifelat cu numeroase sunete „sweet”, glijate ale clarinetului, ca și vibratoul nuanțat al saxofonului minuit cu măiestrie de Alin Constantiu. La fel „uzina de sunete” (vibrafon, pian electric, orgă), sugerată printre-o tehnică complexă — bas, armonie și solistică — de chitară fermecată a lui Marian Georgescu.

Au reasumat cu plăcere celebre standarde „Stompin' at the Savoy”, „These Foolish Things”, „Rosetta”, „Honeysuckle Rose”, sau „Lady Is A Tramp”, dar ce bine ne-ar fi pictat aceasta după... after love...

De mai bine de un an, cunoscutul grup constantean „Creativ” ce îl avea ca protagonist pe Harry Tavitian — pian și Cornelius Stroe — percuție, s-a destrămat, primul astfel în persoana saxofonistului sovietic stabilit la Varna, Anatoly Vapirov, un partener potrivit pentru incursiunile sale free (au cintat împreună la Festivalurile de la Chișinău, Galați, Brașov, Ruse și în concerte la Varna, Moscova și Leningrad), iar al doilea, cooperând altă doi sau trei instrumentiști într-o nouă formulă „Cultural Evolution” a constituit o revelatoare prezentă la Costinești, Brașov, Sibiu, Cluj, Galați și în turneu din Germania — 1990.

Iată că lansarea acum a discului lor „Creaționea” îi reuneste în aceeași sală în care au realizat materialul pentru acest L.P. Recitalul lor, pentru cel care urmăreste evoluția lui Harry încă din 1974 și pe a „Creativului” de prin 1978, n-a adus nimic deosebit, de substanță. De aceea sunt obligat cu regret, să rămână la aceeași impresie — Harry este un foarte talentat blues-man și un inspirat percusionist (pentru el pianul este mai degrabă, un instrument de percuție). Ce păcat că fantasia lui debordantă, instinctuală, con-

siderată de unii chiar genială (!) (sintem doar în plină confuzie a valorilor) nu poate fi exprimată coerent, articulat. Paroxismul loviturilor pe claviatură, cu degetele sau cu coatele, nu este altceva decât expresia neputinței de a lega două cuvinte, două sunete, două armonii specifice jazzului. Dar astă presupună desigur insușirea tehnică pianistică, a celei improvizatorice și a culturii muzicale. Harry ignoră toate acestea, de dragul de a fi original. (!?)

Da, aceste mijloace percutante, pe clape sau pe corzi, pot fi expresive, sugestive chiar, dar mie nu mi se par altceva decât praf aruncat în ochii naivilor, a snobilor și a intelectualilor perversi. Într-asa-zisul free al lui Harry la pian și trashul interpretilor de pop, îl prefer pe acestia din urmă. Sunt mai autenți, mai veritici și chiar mai cinstiți atât cu ei însisi cit și cu publicul lor. Să nu fiu înțelește greșit, îmi place avangarda muzicală dar nu impostura, cabotinismul. Iar de aici pîna la a-ți intitula discul „Creativ” (!) și să-l cite pe Eminescu pe copertă mi se pare mai mult decât o imprietate. (Evident de simțul proporțiilor nici nu mai poate fi vorba).

Să revenim la jazz, la ultimul recital al serii. Despre acești minunăți interpreți care alcătuiesc ansamblul „Old Timers Dixieland Band” din Cluj (leader trombonistul Mihai Porcsianu), ce-as mai putea spune în spațiul restrins care mi-a mai rămas? Că nici măcar acum după 16 ani de activitate, formația cu cea mai lungă și stabilă componentă din istoria jazzului românesc, nu beneficiază de un disc. Că au cintat de 2 ori cu mult succes la festivalul cu acest profil de la Dresda, apoi în Ungaria și în R. Moldova la Chișinău: sunt invitați în Ucraina și în S.U.A.; răspund prezenți la toate festivalurile românești de jazz, au fericit garnizoane întregi de militari insuflându-i la ei acasă, în cazărni sau în săli de spectacole. În ziua acestui concert, au fost prezenți la sală de la ora 13,00, iar pe scenă au intrat pe la ora 21,00...

Nu, după Tavitian — Stroe, nu mai mergea Dixieland, armonie, echilibru... Astfel îmi explic de ce după pauză o mare parte a publicului a părăsit sala și astfel nici recitalul acestui admirabil ansamblu clujean ca și a Dou-ului de la început, n-a beneficiat de receptivitatea cuvenită. Păcat.

Asadar un act artistic neimplinit atât pentru interpreți cit și pentru public și chiar pentru organizatori. Iată ce se întâmplă cind este ignorată ordinea firească a lucrurilor.

Dar să nu disperăm, Jazz Alive (III), poate compense ceea ce a lipsit la Jazz Alive (II), mai ales că acea gală va avea invitați și cîțiva muzicieni străini. Protagonist va fi Johnny Răducanu (La multi ani maestre și din partea mea.) Dar despre acesta vă vorbesc colegul meu de pagină.

Pagină realizată de
ALEX. SIPA

La
multi
ani,

Johnny Răducanu!

INFO-JAZZ

• Vineri 29 noiembrie a avut loc la Constanța un prim concert organizat de Marian Cucu (trompetist, șef de grup instrumental) cu invitarea unor tineri instrumentiști bucureșteni — născuți în replică ci mai curind în completarea serialului concertistic oferit publicului constantean de Cornelius Stroe și directorul Casei Sindicatelor, Gigi Căpătină.

• Aflăm de la Roland Andrei, inițiatorul Festivalului Danubian Jazz de la Galați că în orașul-port la Dunăre ființează un activ Club de jazz oferind tinerilor săi membri, în ambientul propice al Muzeului de Artă Contemporană audieri și vizionări pe casete susținute în fiecare duminică dimineață de comentatori locali (Remus Teodorescu, Roland Andrei) și invitați (Garbis Dedeian, Florian Lungu).

• Dorind să reconfirme dictonul „Tot Banatul-i truneca”, pasionatii Bela Kamoesa și Ionel „Johnny” Bota anunță organizarea în perioada 13—15 decembrie, a primei ediții a Festivalului

de Jazz „Timișoara '91” cu invitați din țară și străinătate. Vom reveni cu amănunte...

• După o perioadă de pauză, în București activitatea de jazz cunoaște un punct de reviriment: stagione „Jazz Alive” de concerte organizate lunar de firma Video Music Production în colaborare cu Radioteleviziunea Română, întîlniri de jazz la Clubul A al studenților arhitecților, la Classic Jazz Club de la Magazinul „Muzica” inițiat de compozitorul Edmond Deda și într-un nou club ce se va deschide pe Calea Victoriei la propunerea lui Mircea Tiberian și Gorbis Dedeian.

• Următorul concert „Jazz Alive”, al treilea, va marca un moment aniversar „Johnny Răducanu '60” în Studioul Radioteleviziunii din str. General Berthelot, miercuri 11 decembrie, cu participarea sărbătoritului, a altor proeminenți muzicieni români, a Big band-ului Radioteleviziunii și a pianistului invitat Eugen Ciccu.

F.L.

BRAȘOV JAZZ FESTIVAL '91

Între 19 și 21 noiembrie, muzicienii între 18 și 60 de ani, hălăduind din București, București, Cluj, Constanța, Chișinău, Iași, în trenuri (confortabile?) scumpe, s-au reunit pentru a treia oară în această toamnă, acum în centrul țării, la Brașov, ca la o Meccă a jazz-ului... și l-au înfăltit pentru a doua oară (după Costinești) pe un amfibion-organizator eficient care le-a urat „Bine ați venit” la sosirea SI(—)PA la plecare, în intervalul de trei zile și nopti el încercind să nu uite nimic dintre vorbele și faptele ce dau jazzman-ului, în aceste vremuri ambigue, acea atit de necesară senzație de liniște și siguranță — condiție sine qua non a concentrării spre dăruirea — citiți „abandonarea de sine” — pe altarul Mărciei Sale JAZZ-UL!

Hotelul „Capitol” — gazdă bună — a contribuit la sanitația muzicienilor cu suvoaie de apă caldă la orice oră din zi ori noapte; pe scenă unde Radioul și Televiziunea (coorganizatori) au fost la posturi, amplificatoarele și sonorizarea au funcționat, pianul a fost mai bun ca alte dăți, neobositul Sandu Albitor a făcut sătul de drumuri între scenă și sală iar în exterior zeci de rute cu bătrâni său microbuz Volks-wagen, Agentia de impresariat ATIART a fost susținută prin grija același director al Festivalului de sponsorii numeroși și dărnici — între care firma „Titus” (patronul, omönim, văndu-se un autentic fan de jazz) a organizat un bufet fastuos și de bun gust, la propriu și figurat; două nopti, parte din publicul brașovean și de

alăurea, de altfel, extrem de receptiv, de generos în aplauze, a asistat la reprize jam session printre coloane de marmură, sub uriașe policanare; iată premise și întimplări care au configurat un ambient născător de confort și optimism. Ce și putea dori muzicianul mai mult?

Și astfel, beneficiile catalizate, talentul, inspirația și fantezia, participarea de interior ale fiecaruia artist au irump într-o inflorescentă de clipe irepetabile ale reușitei.

Și de aici, în tentativa de a nu omite nici o fonogramă din „filmul sonor” al Festivalului, cronicarul se vede silnit să devină telegrafic: „GAIO” (în limba italiană acest cuvînt înseamnă „cu insuflare”) — o orchestră de tineri sunind mai profesional, mai sudat, mai sincron, mai strălucitor, decît în anterioare aparitii coordonată de un dirijor întinerind mereu ca într-un invers „tunel al timpului”, Stefan Vannai; ce păcat că indisponibilitatea pianistului titular al ansamblului, Sergiu Moldovan nu a permis nucleului acestui big band clujean, quartetul „NU-CLEON G” (ceilalți trei fiind Adi Tetra — drums, Pavel Baciu — chit.-bass, Iosif Holandus — chit.) să reconfirme promisiunile recitalului susținut „acasă” anul trecut... I-a ajutat pe tinerii de la „GAIO” pianistul Puiu Pascu din București care a rămas în continuare pe podium ca leader de trio (cu compozitorul Virgil Popescu în ipostază de bass-ist și Titi Herescu — drums) combo acuzind cu sine sentimentul de echilibru al jazz-ului clasico-modernizat. Tot în prima seară, dominată de un flux al tinere-

tii au urmat la rampă, cu noile rezultate, cei cinci de la „Academic Jazz Grup”, studenți la Secțile de jazz ale Academiei de Muzică și ale Universității particulare „Titu Maiorescu” din Capitală — bass-istul Ionuț Baranga, chitaristul Florentin Dumă, Sorin Romanescu, saxofonistul Cristian Soleanu, ajutati la baterie de Eugen Nichiteanu, apoi „JAZZ CONSORT” din București (Csakó Peter — cb., Jezzensky György — perc., Farago Miklós — chit.) alternând în chip profesional teme standard ale repertoriului internațional cu creații proprii. În finalul primei seri, deplasind media de vîrstă spre vîrstă medie, triu-ul constantean „CULTURAL EVOLUTION” a etalat sonorități de avangarda „împinzie” de melodicitate și armoniole pe claviatura pianului ale nouului component al grupului, George Mănescu (autor al majorității pieselor incluse în program) cintind împreună cu Ionel Eftimie — sax-tenor, clarinet și leaderul grupului, bateristul Cornelius Stroe.

În seara a două, după evoluția prolog a interpretului-architect de blues Alexandru Andries, un răsfățat al publicului (în acest caz de două ori răsfățat, fiind și brașovean), am aplaudat recitalul-surpriză al unui grup neanunțat în programul de sală: o tardiv hotărâdere binevenită prezentă a grupului „FIVE” reprezentând orașul-gazdă: Florin Gîrbacea — dm., Liviu Prejmereanu — cb., Florin Luca — c., Marcel Constantinescu — p., Anton Iordache — ts., leader. Doi dintre membrii Academic Jazz Grup-

pului, Cristian Soleanu — ss., bass-clarinet, — Ionuț Baranga — cb., l-au secundat activ pe profesorul lor pianistul și compozitorul Mircea Tiberian într-o expresivă panoramare a cîtorii dintre creațările protagoniștului. Pianistul și bass-istul amintitului triu, împreună cu bateristul Nichiteanu au re-apărut ca invitați-parteneri ai saxofonistului bucureștean Garbis Dedeian — interpret mat, autentic, vădind în ultima vreme certe disponibilități pentru compozitie — aceasta după ce publicul savurase surpriza unui „debut” de tinută: duo-ul instrumental alăturat pentru prima oară cunoscuți virtuzozi, clarinetistul Alin Constantiu (și saxofon-tenor), Marian Georgescu, posesor al unei chipuri fermecate, înzestrată cu sintetizator electronic.

După o primă seară dominată de tineri și o a doua marcată de surpize, în cea de a treia și ultima gală, perindare polară-cromă de stiluri, maniere și idei creațoare a continuat și s-a cristalizat concluziv pe planul intensității imaginilor sonore. Septetul DIXIELAND al Armatelor — Cluj (Mimi Varga — dm., Rudi Calo — cb., Vasile Diczi — p., Cornel Arion — ts., cl., Bogdan Stegaru — tap., Eugen Csapai — cl., Mihai Porcișanu tb., leader) a impresionat prin vîrvă, vitalitate, nerv, tonică bună dispoziție, culoare;

derulare apoi, două cvarțete — „LEGENDA” din Republica Moldova (tot o formație de profesori — Oleg Baltag — dm., Sergiu Testemițanu — bass, leader — și studentii Vadim Ostrohov — ts., fl., Eldar Saburov — claviaturi electronice) care au impus prin originalitatea repertoriului de creații proprii influențate de folclor și „Romeo Cozma și invitații săi” — pianistul ieșean împreună cu Garbis Dedeian și doi tineri instrumentiști bucureșteni interpretind seducătoare compozitii ale protagoniștului. A XI-a ediție a Festivalului brasovean a culminat emoțional cu momentul aniversar Johnny Răducanu, artist cu majusculă aflat în 21 noiembrie cu doar nouă zile înaintea împlinirii vîrstei de 60 de ani; l-a însoțit în happening-ul scenic exultind de swing și autenticitate, cu respectul și dragoste presupuse de piano cu un atare prielui, mai tinerilor săi colegi de vocație Mircea Tiberian, Garbis Dedeian, Mihai Porcișanu, Ionuț Baranga, Eugen Nichiteanu. Să, cu toate că se spune „Nu trageți în pianist”, spre final s-a auzit totuși un vocnet.. pasnic: a fost dopul sticlei de sampanie oferită lui Johnny Răducanu de directorul Alexandru Sina. Totul e bine cind se termină cu jazz...

FLORIAN LUNGU

DE ULTIMĂ ORĂ

Celebrul pianist american JOHN HICKS va concerta la București, în ziua de 12 decembrie 1991 la Sala Radio, orele 20,00! Organizatorii acestui concert extraordinar, Radioteleviziunea Română, Video Music Production sprijiniți de Ambasada S.U.A. la București

10 melodii pentru VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT

13 decembrie 1991

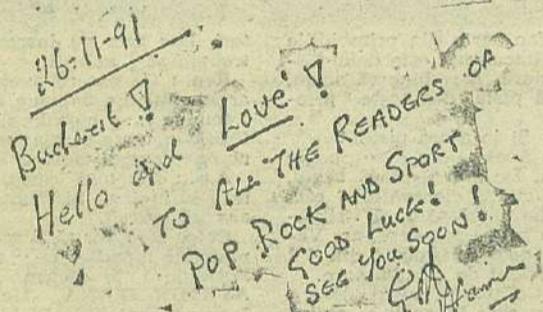
La ultima ediție un număr de telefon s-a schimbat în ultima clipă. Au participat Geff Harrison, Joey de Alvare, Paul Enigărescu, Nicoleta și Mihai Andreescu (grupul Cartier), Dan V. Dumitru (Roxana Vulpești și un grup de prietene neau vizitat dor n-au vorbit), Liviu Zamora (top rock se va difuza azi), Ilie Stepan (Pro Musica, prin telefon). Si acum lista celor 10 melodii care pot beneficia de dedicăriile voastre (prin scrisori sau telefonic în ziua emisiunii, după orele 22,30 la numărul 13 69 01) :

1. Memories Of Lucia — G. G. ANDRESON
2. Somebody To Love — QUEEN
3. Decadence Dance — EXTREME
4. Let's Talk About Sex — SALT N'PEPA
5. De m-ai minitit — ANGELA SIMILEA
6. Lucille — KENNY ROGERS
7. Ai invățat să spui — MIHAI CONSTANTINESCU
8. Doar gelozia — LOREDANA GROZA
9. Lucy In The Sky With Diamonds — THE BEATLES
10. Vremuri — PHOENIX

L.P.M. + A.P.

Geff Harrison și Joey de Alvare răspund cu amabilitate la întrebări.

Fotografii realizate de DAN ATANASOAE

PENTRU VIITORII POLOIȘTI

Clubul Sportiv Scolar nr. 6 — Sportul Studențesc organizează cursuri de perfecționare cu băieți de 11—12 ani (care sănătoase). Acestea au loc la bazinul Floreasca în zilele de luni, miercuri și vineri de la ora 14,30 sub îndrumarea a doi antrenori de renume Dodo Angheluș și Dumitru Gheorghie.

FIRMA MEDIANA

Se ocupă de impresariat artistic, comercializare de instrumente muzicale și aparatură electro-technică, informatică. Asigură publicitate doritorilor și se adresează cu prioritate tinerilor.

Adresa: RAUL DUDNIC, str. Stincă nr. 103, ap. 6, telefon 961/6 13 46, TIMIȘOARA.

24h/24h
68,7 MHz

radio
CONTACT

vă oferă
posibilități
avantajoase
de reclamă,
la ore
de maximă
audientă.

Radio
Contact
la sediul
său din
Splaiul
Independenței
202A, sector 6
tel. 38.30.80/475

NUMĂRĂTOAREA CONTINUĂ

Deși calendaristic am intrat în iarnă, „numărătoarea bobocilor” continuă. Odată cu ea și manifestările dedicate acestei acțiuni.

Deci, un alt bal al bobocilor a avut loc sâmbătă 30 noiembrie la Facultatea de Cibernetică din cadrul A.S.E.

Aflind că de obicei în ultima clipă, m-am grăbit să ajung acolo pentru a culege cîteva impresii.

Participanții, cîțiva dintre ei deja „de-al casei” la acest gen de spectacole, au fost: Alexandru Andries, IRIS, VOLTAJ, Romică Tociu și Ramona Ioniță.

Debutul, după discursul de deschidere oficială a balului, i-nut de domnul prodecan Tânăsoiu, l-au făcut cei de la VOLTAJ. Deși se grăbeau să ajungă la Ecran-Club unde aveau concert alături de INTERVAL și TRAFIC, am reușit să „smulg” cîteva informații de ultimă oră de la Doru Istudor. Componenta actuală a trupei este: Doru Istudor — tobe, Gabi Constantinescu

și Adi Nucă — chitară, Miroea Preda — bass, Costică Leu — vocal. În următorul timp au mai compus 4 piese noi pentru un viitor disc. Ar fi trebuit să plece într-un turneu prin Ardeal în luna noiembrie, dar datorită evoluției prețurilor, acesta s-a amânat pentru luna Ianuarie.

Încălzită de „high-voltage”-ul rock al acestora sala (arhiplină) l-a primit cum se cuvine pe Alexandru Andries al cărui recital s-a terminat într-o furtună de aplauze.

Numărul de satiră politică al lui Romică Tociu a fost gustat de majoritatea celor prezenti.

Apariția Ramonei Ioniță suprapusă peste fondul de nerăbdare creat de așteptarea recitalului IRIS a fost de foarte scurta durată.

IRIS-ul, ca de obicei, a ridicat sală în picioare, plecarea lor de pe scenă fiind însoțită de corul sălii care a cintat minute în sir: „Iar cind noi nu vom mai fi /

Vă veți aminti / Că a fost odată IRIS.”

De remarcat răbdarea (politicoasă?) cu care au asistat la cele două programe heavy domnul prodecan împreună cu cîțiva colegi de breaslă, aflați în primul rînd.

Concursul de Miss a încheiat spectacolul și a dat startul pentru discoteca de la etajul doi.

As fi dorit să vă pot da amănunte și despre celălalt bal, al bobocilor care a avut loc tot sâmbătă la Facultatea din Măgușele. O neîntelgere între organizatorii de-acolo datorită căreia mașina care trebuia să-i ia pe IRIS-i (și pe mine) de la A.S.E. n-a ajuns, m-a impiedicat să o fac.

Dar despre seriozitatea și calitatea organizării acestor baluri-concert vom vorbi într-un articol-top pe care doresc să-l realizez în colaborare cu participanții.

ANCA LUPES

AC/DC — c/o Sandra Munday, 11 Leominster Road, Modern Surrey SM 46 HN England.

ANDRE AGASSI — c/o IMG, No 1, Eireview Plaza, Suite 1300, Cleveland, Ohio 44114-9955 USA.

A-HA — c/o A-HA Fan-Club, Postlagernd, 2000 Hamburg 76.

ALPHAVILLE — Postfach 62 03 49, 1000 Berlin 62.

BLACK SABBATH — c/o Electrola, Maarweg 149, 5000 Köln 41.

PHIL COLLINS — c/o Hit & Run Music, 81-83 Walton Street, London SW2 2 BH England.

DAVID LEE ROTH — P.O. Box 93549 Los Angeles, CA 90093.

ERASURE — c/o Erasure Information, P.O. Box 899, London NW 3 ITB/England.

ENNIF Z'NUFF — c/o ATCO Records 75 Rockefeller Plaza New York, NY 10019.

ELSA — c/o BMG, 9 Avenue Matignon, 75008 Paris.

WHITNEY HOUSTON — Triad 10100 Santa Monica Blvd, 16th Fl, Los Angeles, CA 90087 USA.

MEL GIBSON — c/o William Morris Agency, 151 E 1 Camino Drive, Beverly Hills, California 90212.

KAOMA — c/o CBS, 1-3, rue du Château, 92200 Neuilly.

BILLY IDOL — c/o Chrysalis Records 645 Madison Ave. New York, NY 10022.

OZZY OSBOURNE — c/o Jet/CBS Records 1801 Century Park West Los Angeles, CA 90067.

NELSON — c/o Entertainment Services Main St. Plaza 1000 Suite 303 Voorhees, NJ 08043.

UB 40 — c/o Virgin Schallplatten GmbH, Herzog Strasse 64, 8000 München 40.

GLEN MEDEIROS — c/o Buffalo NY 14209 USA.

TINA TURNER — c/o EMI Electrola, Maarweg 149, 5000 Köln 41.

TANITA TIKARAM — c/o WEA Records, Ltd, 46 Kensington Court, London W8 8 & DT/England.

SIMPLE MINDS — c/o Virgin, Herzogstr. 64, 8000 München 40.

GABRIELA SABATINI — c/o Patricia Apey, Tennis Academy, 70070 Murtlewood Lane, Key Biscayne, Florida 33149 USA.

PAUL McCARTNEY — c/o Wings Fan-Club P.O. Box 4 UP, London W1A 4UP/England.

FAN CLUB GABRIEL CO-TABITA — C.P. 22103 Of. Postal 22, sector 1, București, cod 71100.

Concurs de ziaristică

Laurențiu Stoiciu din București propune următorul concurs: Cei care scriu pînă la data de 20 ianuarie 1992 cele mai bune materiale în domeniul muzicii vor primi legitimație de membru al publicației „V.N.D.”. Cîștiștorii nu vor deveni salariați acestei publicații deoarece este un ziar fără resurse financiare. Premiile vor consta în: (I) abonament pe săptămîni la „P.R.&S.”, (II) abonament pe o perioadă de patru luni, la aceeași revistă.

Alte informații puteți afla la adresa str. Bibescu Vodă nr. 1, bl. P4, sc. 1, ap. 3, sect. 4, București.

Locul actual	Edition trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
--------------	-----------------	-----------------	-----------------	-------------

TOP 5 POP - R

1	2	2	Hai la carnaval	Daniela Györfi
2	1	3	Himera	Mircea Baniciu
3	5	2	Steașa sufletului meu	Monica Anghel
4	2	4	Numai pentru tine viață	Laura Stoica
5	-	1	Nu te voi uita niciodată	Adrian Daminescu

TOP 5 ROCK - R

1	1	3	Pozitia de dreptă	Krypton
2	5	2	Spre care rai?	Celealte Cuvinte
3	2	2	Zile trecute prin mine	Dida Drăgan
4	4	2	Profetul	Compact C.
5	3	2	Urmează-ji destinul	Amala

TOP 10 POP - S

1	4	3	Emotions	Mariah Carey
2	7	2	Romantic	Karyn White
3	5	3	Something Got Me Started	Simply Red
4	10	2	One And Only	Chesney Hawkes
5	2	5	Missing You Now	Michael Bolton
6	8	2	Love... Thy Will Be Done	Martika
7	-	1	Cream	Prince And The N.P.G.
8	1	4	Now That We Found Love	Heavy D & The Boyz
9	-	1	Black Or White	Michael Jackson
10	-	1	Let's Talk About Sex	Salt'n'Pepa

TOP 10 ROCK - S

1	3	3	Jet City Woman	Queensryche
2	1	4	Shiny Happy People	R.E.M.
3	4	3	Heavy Fuel	Dire Straits
4	6	2	Top Of The World	Van Halen
5	9	2	Arise	Sepultura
6	5	2	Straight To Your Heart	Bad English
7	2	3	Learning To Fly	Tom Petty & The Heartbreakers
8	10	2	I'll Fight For You	Foreigner
9	7	2	Primal Scream	Mötley Crue
10	-	1	Can't Stop This Thing We Started	Bryan Adams

PRET 15 LEI